

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομηδέων 16.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (1)

.... Ἄλλ' ἀγαθὴ τύχη! Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας, ἐκ θείας ὄντως Προνοίας, κατέναντι αὐτῶν τῶν σοφιστῶν ἐπιφαίνεται ὁ μέγας φιλόσοφος, ὁ ἀνακαινιστὴς καὶ παιδαγωγὸς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἰς θρησκείαν κεκαθαυμένην, εὐσυνειδήτων, ἠθικὴν καὶ πολιτείαν σεμνάν. Ναί! αὐτὸς κάρτερικῶς πρὸς τὴν κενοσοφίαν αὐτῶν ἐντιπάλαισας, ἐκ θεμελίων ταύτην ἀνατρέψας, καὶ τὸν χώρον καθάρας, μεγάλας καὶ ὑψηλὰς ἀνεστῆλωσεν εἰς τοὺς αἰῶνας ἀληθείας ἀμεταθέτους, καὶ οὕτω νέαν διήνοιξεν ὁ Σωκράτης περίοδον τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ τε ἀνθρωπίνου καὶ θείου νόμου, μετὰ διεφθαρμένης θελήσεως καὶ ἀνοουσιῶν σοφισμάτων, ἐξανίσταται ὁ ἀδιάφθορος ἐν δυνάμει, προτάσων τὰ ἀγαθὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην, δι' ὧν ἐκλείσθη ἐν τοῖς παλαιότεροις τὸ ἑλληνικόν, καὶ τὸ κύρος τῶν ἀληθειῶν τούτων ὑπεστήριξεν οὐχὶ διὰ δογματικῶν ἰσχυρισμῶν κατὰ παλαιότερους τρόπους, οὓς κατηγωνίζοντο αἱ σοφιστεῖαι, ἀλλὰ διὰ βαθείας καὶ ἰσχυρᾶς σκέψεως, ἀκαταγωνίστου δὲ διαλεκτικῆς ἐπὶ τῆς θείας τῶν πραγμάτων οὐσίας ἐστηριγμένης, ἣν σεμινοποιοῦσιν ὁ λόγος ἡμῶν καὶ ἡ συνείδησις.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους δὲν εἶναι φιλοσοφία τῆς φύσεως, ταύτην θεωροῦν-

τοὺς ὑπερτέραν τῶν γνωστικῶν ἡμῶν δυνάμεων, ἀλλὰ φιλοσοφία τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὄντος λογικοῦ, ἠθικοῦ, θρησκευτικοῦ, κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ. Ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ ἀφορμηθεὶς γράμματος, ~~γνωθὶ σαυτὸν~~, ὡς πυρῆνος τῆς φιλοσοφίας, ἐξηρεύνησε τὴν ἐνότητα τῆς ἐπιστήμης καὶ ἠθικῆς, καὶ ἐστήριξεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὴν πίστιν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς γλυκόφωτα σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καὶ προκοπῆς. Ὅσον ἰσχύον ἔχει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ εὐγένεια καὶ ἀρετὴ, ἀκραίαν ἐδύλωσεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ καὶ δράσει ὁ ἀθηναῖος οὗτος φιλόσοφος, ὅστις περιουσία προθυμίας καὶ οὐχὶ ἐπιμισθῶ τὴν ἀρετὴν ἀκαμάτως ἐδίδασκεν, καὶ χωρὶς τῶν ἐπάθλων αὐτὴν ἠσπάζετο καὶ ἐφίλει.

Ἄπλοῦς καὶ δημοτικὸς ὁ υἱὸς τοῦ Σωφρονισκου, διαλεγόμενος πρὸς τοὺς ὀμιλητὰς αὐτοῦ περὶ τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων, πρῶταν τε καὶ ἐσπέραν, ἐν τῇ ἀγορᾷ, τοῖς γυμνασίοις καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐργαστηρίοις, ἀπὸ τῶν παραδειγμάτων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἐπηγάγετο ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ μεγάλας ἰδέας, δι' ὧν ἐμυσταγῶγει πρὸ πάντων τὴν νεότητα, εὐ εἰδῶς, ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης τῶν νέων ἀγωγῆς ἐξαρτᾶται τῆς πολιτείας τὸ μέλλον.

Ἀγωνιζόμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς τοῖς αὐτοῖς, οἳ οὗτοι ἐχρῶντο ὄπλοις, κατὰ κράτος ἐνίκα, ἀνορθῶν ὄσας σεμνάς καὶ σωτηριεὺς ἀρχὰς ἐκείνοι ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς κοινωνίας σοφιστικῶς ἀνήρουν καὶ ταύτας κορυφῶν εἰς τὸ ὕψος θείας καὶ πανσέπτου Προνοίας, σεμννομένης ἐξόχως ἐν τῇ ὑπακοῇ τῶν νόμων τῆς πολιτείας. Οὕτω γνησίως φιλοσοφῶν ὁ μέγας Ἑλλήν ἀπέδειξεν ὡς μέτρον τῶν πραγμάτων

(1) Δεύτερον μέρος καὶ αὐτοτελὲς τοῦ ὕψηλου μαθήματος «Σοφισταὶ καὶ φιλόσοφος» ὑπερ ἡρμηνεύσεν ὁ κ. Α. Κουτσουβέλης ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

οὐχὶ τὴν ἐξ ὑποκειμένου μονομερῆ καὶ αὐθαίρετον ἐνός ἐκάστου δόξαν, ἀλλὰ τὴν ἐξ ἀντικειμένου κοινὴν εἰς πᾶν ἔλλογον ὄν νόσιν καὶ βούλησιν, οἰκοδομῶν τοιούτῳ τρόπῳ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀρετὴν ἐφ' ἐνός ἀδιασείτου θεμελίου.

Πεποιθὼς ὅτι τὴν ἠθικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν διαφωτίζει ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια καὶ γνώσις, ἐξίτηι τοὺς γνωστικὸν ὄρους ἐν ταῖς ὁρθαῖς τῶν πραγμάτων ἐννοίαις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἄνθρωπον καὶ παντοεινὴν αὐτῶν τῶν πραγμάτων οὐσίαν. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῆς εἰσθεσίας αὐτῷ εἰρωνείας, δι' ἧς ἐταπεινῶν τοὺς δοξασσοφους, καὶ τῆς μαιευτικῆς τέχνης, δι' ἧς ἐμαίευεν εὐδόκιμα εἰς ἐπιστήμην καὶ ἠθικὴν πνεύματα συνίστατο ἡ μέθοδος αὐτοῦ, ἐν ᾧ διὰ μὲν τῆς εἰρωνείας, μορφῆς ἀρνυτικῆς, προσποιούμενος ὁ Σωκράτης ἄγνοιαν, καὶ αἰτούμενος διδασκῆναι, οὕτω περιέπλεκε τὸν δοξασσοφον εἰς ἀντιφάσεις διὰ διηλεκτικῶν ἐρωτήσεων, ὥστε καὶ τοῦτον ὁμολογεῖν τὴν ἰδίαν ἀμάθειαν διὰ δὲ τῆς μαιευτικῆς, μορφῆς ταύτης θετικῆς, οἶονεὶ κατὰ τὴν τέχνην τῆς μητροδὸς αὐτοῦ μαίας Φαιναρέτης, δι' ἐπαγωγῆς ὑπεβόηθαι ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν ὁμιλητῶν τὴν γέννησιν νέας τινὸς ἰδέας, νέας ἀληθείας, ὀρμώμενος ἀπὸ γνωμῶν πραγματικῶν καὶ κοινῆ ὁμολογημένων. Οὕτως ὁ Σωκράτης ἀνέδειξε τὴν μέθοδον τῆς ἐπαγωγῆς, καθ' ἣν ἐξ ὁμοειδῶν μερικῶν περιστάσεων ἐπαγόμεθα γενικὰς ἀρχὰς καὶ ἀληθείας, ὀρθοὺς δὲ ὀρισμοὺς, ἐφ' ὧν πᾶσα θεμελιούται ἐπιστήμη. ἐξηρεῖνα δὲ ἄρα ὅτι σοφῶς καὶ φρονίμως τὰς μεγάλας ἀρχὰς, τοὺς θεῖους νόμους, οἵτινες ἀναμάρτητον κυβερνῶσι τὴν φύσιν τῶν ὄλων, στηρίζων τὸν λόγον ἐπὶ τῇ πείρᾳ. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐπὶ τῆς σωκρατικῆς ταύτης μεθόδου εὐλαβῶς ἐπικροδοῦσαν ὁ, τε Πλάτων τὴν διαλεκτικὴν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν λογικὴν. Ἀνάγῳν οὕτω τὴν ἀρετὴν εἰς τὴν γνώσιν καὶ ἀσκήσιν, πᾶσας ἐθεώρει τὰς ἀρετὰς ἴσας καὶ ὁμοίας, διότι ὁ τὰ καλὰ ἔργα διορίζων λόγος, εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός ἐν πᾶσι εἰς, εὐσταθῆς. Γνώσις λοιπὸν μετ' ἀσκήσεως ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, ἥτις σεμνοποιεῖ μὲν καὶ ὠφελεῖ τοὺς ἀσκοῦντας αὐτὴν, ἰδιάζει δὲ τῇ πολιτικῇ ἐξουσίᾳ κυριώτατα, διότι αὐτὴ εἰδήμων καὶ δικαία ὑπόχρεως προώρισται εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας. Τοιαῦτα ὁ φιλόσοφος διδάξας τοὺς ἀνθρώπους μεγάλα καὶ σωτήρια μαθήματα, ἐσώτατα διαίθανόμε-

νος τὸ ἀποτρέπον τὰ πονηρὰ δαιμόνιον, εὐσεβέστατος καὶ χρηστότατος κατηγορήθη ὡς ἄθεος καὶ διαφθορεὺς, λαβὼν χαριστήριον ἀμοιβῆν τὸν διὰ κωνείου θάνατον, δι' οὗ ἡ φιλοσοφία ἐθριάμβευσε καὶ ὁ φιλόσοφος ἀπεθεώθη.

Α. Κουτσουβέλης

ὑφηγητής

ΑΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΣΑ,

ΑΝΕΥΡΕΘΗΣΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ἐκτός τῶν ἄλλων ἀρχαίων εὐρυμάτων, αἵτινα εὐρέθησαν ἐν Κωνσταντῇ, ἀνεκαλύφθη καὶ μία ἑλληνικὴ ἐπιγραφή. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἡ Κωνσταντῆ ἐκαλεῖτο Τόμις, ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς ὑποτίθεται, ἡ Μήδεια παραπλέουσα τὴν ἀκτὴν κατέταμε τὸν ἀδελφόν της Ἄφυρτον. Τὸ ὄνομα Κωνσταντῆ προήλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντία, ὅπερ εἶνε πολὺ μεταγενέστερον ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων. Εἶνε λοιπὸν ἀρχαιοτάτη ἡ πόλις καὶ δὲν στερεῖται μαρτυρίας τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ ἑλληνικοῦ ἀποικισμοῦ ἢ ἐν λόγῳ δὲ ἐπιγραφή ἔχει ὡς ἑξῆς.

«Ἡ Τύχη δὲ προστάτης καὶ δις φύλαρχος καὶ φιλότιμος καὶ ἐπιμεληθεῖς τοῦ οἴκου Ἀπατούριος ἐυέλπης τούτου Πόσειδάνιου τοῦ προστάτου καὶ ἀγαθῶν εὐετῶν ἀλεσάτις ἐπιλοτίμαν Θεοῦς ἐπίκοπος Φυλῆ ὀπλιτῶν νόμφαις φυλαρχίας».

Ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται, πρόκει-περὶ ἱεροῦ ἀναθεμιμένου. Τῆ Θεῶ ΤΥΧΗ γενικῶς. Ἀνατίθησι δὲ αὐτὸ ἡ φυλὴ ὀλόκληρος ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρχοντος αὐτῆς, διὰ τοῦ φυλάρχου, ὅστις ἦν προστάτης καὶ δις φυλαρχήσας, φιλότιμος δὲ ἀνὴρ καὶ ἐπιμεληθεῖς τοῦ οἴκου, Ἀπατούριος (—ὁμοπάτριος—ὁμοφυλος), ἀνέστησε δ' αὐτὸ τελοῦσα φόρον εὐγνωμοσύνης τοῖς Θεοῖς, οἵτινες ἐτεταναν ἐπήκοον οὖς.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

ΚΑΙ Η ΝΟΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Παραδέχονται, ὅτι ὑπάρχει σχέση τις μετὰ τὸ βᾶρος τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῆς διανοητικῆς δυνάμεως· πλείστας ὅμως ἀντιφάσεις ἢ θεωρία αὐτὴ ἀπαντᾷ ἐν τῇ πράξει. Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἀντιφάσεων

ἔστιν ἡ τοῦ Γαμβέττα, τοῦ ὁποῦ ὁ ἐγκέφαλος εἶχε βᾶρος 1200 γραμμαρίων.

Ὁ κύριος (Joseph Simms) Ἰωσήφ Σιμς παρουσιάζει συλλογὴν τοιούτων λίαν ἀντιφατικῶν τῆ θεωρίας περιπτώσεων. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ ὁ βάρυτατος πάντων τῶν γνωστῶν ἐγκεφάλων ἦν νέου τινὸς πωλητοῦ ἐφημερίδων ἐκ Λονδίνου, ὀλίγον εὐήθους, τοῦ ὁποῦ ὁ ἐγκέφαλος ἐξῆγε 2400 γραμμάρια.

Μετὰ τοῦτον ἔρχεται ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Rustan ἔχων βᾶρος 2340 γραμμαρίων.

Ὁ ἐγκέφαλος μικροῦ τινος νάνου Ἰνδοῦ ἐξῆγε 2200 γραμμάρια, τουτέστιν εἶχε 70 γραμμάρια περισσότερον τοῦ βαρυτάτου τῶν ἐγκεφάλων τῶν εὐφῶν ἀνδρῶν, ὅστις ἦν ὁ τοῦ Teurgueneff μυθιστοριογράφου Ρώσσου, τοῦ ὁποῦ ὁ ἐγκέφαλος ἐξῆγε 2130 γραμμάρια.

Τὸ μέσον βᾶρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου διαφέρει κατὰ τὸ ἐξαγόμενον τῶν παρατηρήσεων τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀσχοληθέντων· ὁ μὲν Austin Flint ὀρίζει αὐτὸ εἰς 1500 γραμμάρια, ὁ δ' ἐκ Βερολίνου ἀνθρωπολόγος M. Krause ἀναδιδάξει αὐτὸ εἰς 1650 γραμμάρια.

Ὁ M. Simms εὐρεν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἐξόχων ἀνδρῶν ἐδίδεν ὡς μέσον βᾶρος 10 ἐγκεφάλων εὐήθων καὶ πέντε ἐγκεφάλων βλακῶν ἀνέρχεται εἰς 1776 γραμμάρια.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ τοσοῦτον πολυτίμου καὶ πολυπλόκου ὀργάνου τῆς διανοίας οὐχὶ τὸ ποσόν, ἀλλὰ τὸ ποῖόν ἦτοι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ κατασκευὴ καὶ ἡ διάταξις τῶν κυψελῶδων αὐτοῦ στοιχείων εἶσιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δίδουσιν κατὰ πρῶτον λόγον τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν.

I. T.

ΤΟ ΣΙΚΑΓΟΝ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΛΙΜΕΝ

Ἐδὲ σχέδιον περὶ κατασκευῆς μεγάλης διώρυγος μετὰ τῶν Μεγάλων λιμνῶν καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ ἀρχίζει νὰ συζητῆται σοβαρῶς, καὶ δὲν θὰ παραβλεπθῶμεν, ἀν ἴδωμεν αὐτὸ πραγματοποιούμενον, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψεϊ τὸ δημιουργικὸν πνεῦμα τῶν Ἀμερικανῶν.

Πράγματι δὲ ἐγένετο κατ' αὐτὰς μέγα βῆμα ὡς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν ταύτην. Ἡ ἐν ἔτει 1895 ὑπὸ τῆς ὁμοσπονδικῆς κυβερνήσεως διορισθεῖσα ἐπιτροπὴ, ἀπεπεράτωσεν ἐσχάτως τὰς ἐργασίας τῆς, τῶν ὁποῦ αἱ δαπάναι ἀνέρχονται εἰς 465,000 δολλάρια.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην μηχανικοὶ, ἀπεφάνθησαν ὁμοφώνως, ὅτι ἡ μεγάλη διώρυξ εἶναι ἐπιχειρήσιμος πρακτικῇ καὶ πραγματοποιήσιμος. Φρονούσιν δὲ ὅτι τὰ ἔξοδα θὰ ἀνέλθωσιν εἰς ἐν

δισεκατομμύριον φράγκων, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν φοβίζει τοὺς Ἀμερικανούς.

Τὰ οικονομικὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἐξ ἄλλου σπουδαιότατα, ἐὰν λάθῃ τις ὑπ' ὄψεϊ, ὅτι ἡ διώρυξ αὕτη θὰ ὑπηρετῇ ἀπᾶσας τὰς πόλεις τῆς πεδιάδος τῶν Μεγάλων Λιμνῶν, ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐργου τούτου, τὸ Σικάγον θὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος θαλάσσιος λιμὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ αὐτοὶ οἱ χρηματιστῆς τῆς Νέας Ὑόρκης διάκεινται εὐνοικῶς πρὸς τὸ σχέδιον· εἰς δὲ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ βλέπουσι τὸ μέσον νὰ τηρήσωσι τὴν παρούσαν ὑπεροχὴν τῆς πόλεως αὐτῶν ὡς λιμὸς ἐξαγωγῆς.

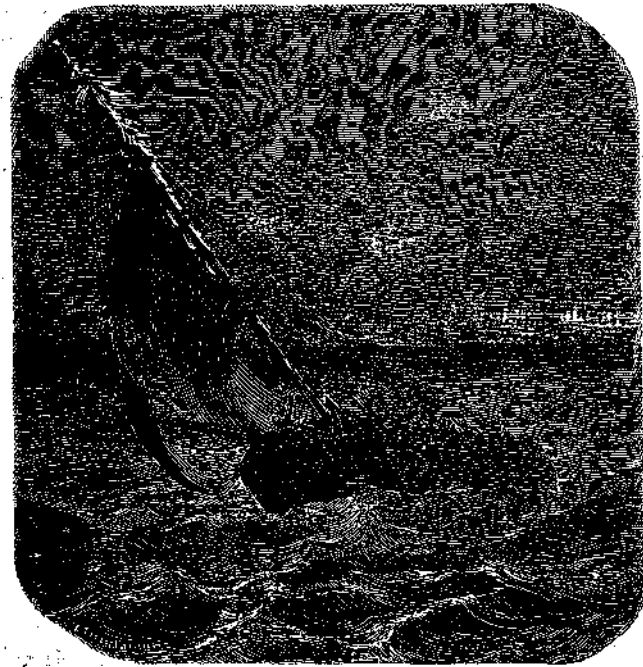
Καὶ ὅντως ἡ Νέα Ὑόρκη ἤδη ἔχει ἐπιφόβους συναγωνιστὰς τοὺς λιμένας τῆς νοτίου Ὀμοσπονδίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικῶ. Τὰ πράγματα ἤθελον μεταβληθῆ ὑπὲρ αὐτῆς ἀφ' ἧς ἡμέρας θὰ ἐγίνετο σταθερὸς ἀφίεως καὶ ἀναχωρήσεως τῆς διώρυγος τῶν Μεγάλων Λιμνῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Ἐπιτέκτων κ. Hanin, ἐπρότεινεν ἐσχάτως εἰς τὴν Γεωγραφικὴν ἑταιρείαν τῶν Παρισίων τὴν κατασκευὴν μεγάλων ξυλίνων οἰκίσκων (καλυβῶν) τοποθετημένων ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν, μᾶς ἢ δύο ἡμερῶν περίπου, μετὰ τὸ ἔλκυθρον ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Γροιλανδίας π. χ. ἢ ὁ ἀρχιτέκτων θεωρεῖ τὴν μάλλον εὐνοικὴν διὰ πείραμα τοιούτου εἴδους. Ἐκάστη τῶν καλυβῶν τούτων θὰ καταστῇ διαδοχικῶς ἀποθήκη ἐπιστημοῦ καὶ παρακαταθήκη τῶν ἀναγκαίων ὑλικῶν πρὸς κατασκευὴν μᾶς καλύβης μάλλον μακροκρυσμένης. Τῆς διανυστέας ἀποστάσεως οὐσῆς 300 περίπου λευγῶν θὰ χρειασθῶσιν περίπου 20 τοιαῦται καλύβαι καὶ τοιούτοτρόπως θὰ κατασκευασθῇ μία ὁδὸς τοῦ Πόλου ἥτις δύναται νὰ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν Ἑσκιμῶν καὶ τῶν κυνῶν τῶν. Ἡ ἰδέα ὄντως εἶνε πρωτότυπος, ἀπομένει νὰ γνωρίσωμεν ἐὰν ἦνε καὶ ἐφαρμοστέα.

Ο ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

Ἐπι Διόσκουροι ἐτυμολογικῶς σημαίνουσι παῖδες (κοῦροι) τοῦ Διός = Διός — κοῦροι, οἵτινες ὡς γνωστὸν, ἦσαν ὁ Κᾶστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης καὶ τοὺς ὁποῖους ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Λύδας· ὥστε οὗτοι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν ἐξαρτίων τῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας ἀναφαινόμενά ποτε φωτεινὰ μετέωρα, τελώνια κοινῶς λεγόμενα καὶ τὰ ὁποῖα ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη ἀποδίδει εἰς ἀτμοσφαιρικός αἰτίας· καὶ

ΣΙΝΙΚΑ

Σπουδαίος άρθρογράφος Γάλλος, διατρίψας εν Κίνα, γράφει, ότι ο Κινεζικός στρατός είχε φοβερός υπό εποψιν άνδρείας και άντοχής. Θα ήτο δέ άήττητος και ακατάβλητος, εάν η άνωτάτη διοίκησις του άνέκειτο εις ένα μόνον γενικόν άρχηγόν. Διότι ύπουργείον Στρατιωτικό, και Άρχηγείον δέν ύπάρχουν. Τό δέ στρατεύμα είχε κατατετηρημένον, υπό εικοσι και πλέον άνεξαρτήτους άντιβασιλείς, άλληλοφθονομένους και μη ύπαγομένους εις ούδεμίαν άνωτέραν πειθαρχίαν. Έκαστος άντιβασιλεύς δύναται να κηρύξη πόλεμον κατά του γειτονός του και να διαθέση όπως θέλει τόν στρατόν του, διότι αυτός τόν πληρώνει εκ των πόρων της επαρχίας του.

❖❖❖❖

Η Κίνα ήτο εις την άνθηροτέραν ακμήν του πολιτισμού της, όταν η Εύρώπη, η Έλλάς μάλιστα, εύρίσκετο εις τόν σκότος της μεγαλειτέρας βαρβαρότητος. Άκόμη και εις τόν δέκατον έκτον αιώνα η Κίνα υπερείχε κατά πολύ της Εύρώπης. Όταν πρώτην φοράν οι Εύρωπαίοι εισχώρησαν εις τα όδα του ούρανίου Κράτους, κατεπλάγησαν διά την άνειθρησκείαν η όποια επεκράτει, εν ώ χρόνω τά πλείστα των Εύρωπαϊκών Κρατών άλληλοσπαράσσοντο εκ του φανατισμού και των αιρέσεων και εις την Γαλλίαν έτελείτο η μεγάλη σφαγή των διαμαρτυρομένων.

❖❖❖❖

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας έφώρεσε τός πρώτας μεταξώτας περικνημίδας, μετά δεκαοκτώ δέ έτη έφώρεσε τοιαύτας και η βασίλισσα της Άγγλιας Έλισάβετ, όλοι οι χωρικοί των ένδοτέρων επαρχιών της Κίνας ένεδύοντο φορέματα εκ μετάξης. Τό δεκαδικόν σύστημα, τό ανακαλυφθέν υπό των σοφών μας μαθηματικών μόλις κατά τόν 17ον αιώνα, ήτο πρό έκτονόδεκτον έτών εν χρήσει εις τούς Ούρανίους. Επί τέλους καθ' έν χρόνον η άριστοκρατία της Άγγλιας έκοιμάτο επί της ψάθης, ην αναφέρει Άγγλος ιστορικός, ο Κινέζος γεωργός είχε τό στρώμα του και τό προσκέφαλό του, οι δέ Μανδариνοι έκοιμώντο εις τοιαύτα πεπληρωμένα εκ ξαντής μετάξης.

❖❖❖❖

Τό κλίμα της Βορείου Κίνας είχε τόν μέν θερος καυστικόν, ως εις τούς τροπικούς, με βροχάς άφθόνους και άνέμους ισχυροτάτους, αλλά λίθας. Τόν δέ χειμώνα ψυχρότατον μέμβορείους άνέμους λυσώδεις με θυέλλας και κονιορτούς.

Κατά την εποχήν των βροχών, οι άπειροι ποταμοί και αι ύπόνοι πλημμυρούν, η χώρα κατακλύζεται και αι όδοί, κάκιστα συντηρούμεναι, γίνονται αδιάβατοι έντελώς.

❖❖❖❖

Τό πόσιμον ύδωρ εις την Κίναν είχε φρικώδες και τά δύο τρίτα των κατοίκων πάσχουν εκ έντερικών νόσων. Ένεκα της άθλιότητος αυτής του ύδατός των οι Κινέζοι συνειθίζουν τό τέτον. Τά δέ πληρώματα των εκεί όρμούτων ζένων πολεμικών πίνουιν ύδωρ πάντοτε διυλισμένον.

όντως τά φωτεινά ταύτα σημεία άπορον πώς εκλήθησαν Διόσκουροι, ήτοι πώς η τότε μυθολογία άνεμίχθη με την έπιστήμην. Τινές μάλιστα λογογράφοι πολύ κοκώς άνομιγνύουσι τόν Κόστωρα και Πολυδεύκην εις τά δλωσ άτμοσφαιρικά ταύτα άπλούστατα φαινόμενα. Οι δέ άστρονόμοι, ως γνωστόν, μετεκάλεσαν διά του όνόματος των Δισκούρων και άστερισμόν τινα του Ζωδιακού. Όσοτε, ως φαίνεται, έλλειψει άλλης καταλληλοτέρας λέξεως, όνομάσθησαν και Διόσκουροι.

Οι Διόσκουροι η κοινώς «τελώνια», εισί φωτεινοί θύσανοι πορρυσιαζόμενοι εις την οίχημν των ιστών των πλοίων, όπως παρρυσιαζονται εις πασαν αιχημηράν κορυφήν προς την άτμοσφαιραν καταλήγουσαν και ούδέν άλλο είναι η ηλεκτρικόν φαινόμενον, ηλεκτρική λεγόμενη εκκένωσις η συνάντησις των δύο ηλεκτρικών ρευμάτων επί του σημείου, ένθα διενεργείται η εκκυδετέρωσις αυτών. Ός γνωστόν πάντα τά σώματα, στερεά τε και μη, υγρά τε και αέρωδη περιβάλλονται κατά τας περιστάσεις υπό ποσότητος ηλεκτρισμού, θετικού η άρνητικού μεγάλης η μικράς, ήτις ποσότης του ηλεκτρισμού ποικίλλουσα ένιστε και μεταδιδόμενη από σώματος εις σώμα η εκφερτωμένη, ποράγει ποικίλα φαινόμενα ηλεκτρικά, όσον: σπινθήρας, φωτεινούς θυσάνους, κρότους, κεραυνούς, ηλεκτρικόν φως κ.τ.λ. Όσοτε τό προκείμενον φαινόμενον ούδέν άλλο είναι η μία συνάντησις θετικών και άρνητικών ηλεκτρικών ρευμάτων επί των ιστών των πλοίων, άτινα ρεύματα συναντώμενα παράγουσιν, ως είπομεν και φωτεινά άποτελέσματα. Φ. Π.

ΙΩΑΝΝΑ ΔΑΡΚ

Η Η ΑΥΡΗΛΙΑΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Η χρήση του οινόπνευματος είχε πολύ διαδεδομένη. Από τεσσάρων χιλιάδων έτών οι Κινέζοι μεταχειρίζονται τό οινόπνευμα, του όποιου κάμνουν φοβεράν κατανάλωσιν. Ο έφευρέτης εν τούτοις αυτού κατά την παράδοσιν των Κινέζων έβανατώθη.

❖❖❖❖

Ίδού και μία ιδέα της κινεζικής γλώσσης, των κινεζικών γραμμάτων, παροιμιών, διαλέξεων κλπ. Όταν τό βρέφος γείνη τεσσάρων εβδομάδων, τού ευρίζουν την κεφαλήν. Αυτό είναι τό πρώτον βάπτισμα και τότε του δίδουν τό πρώτον όνομα. Αυτό τό όνομα είναι πράγματι εις αριθμός π. χ. α γ υ ά ν, αριθμός εν. α σ ά ν αριθμός δύο. λ ο υ κ, αριθμός τρία κλπ. Όταν γείνη εκ έτών τό τέκνον πηγαίνει εις τό σχολειον μετά δεύτερον βάπτισμα, καθ' ό λαμβάνει όνομα άρμονικώτερον: Γενομένη άξία, Γραφή ευγενής, Μελάνη τελεία, Έλαία ώριμος κλπ.

❖❖❖❖

Τρίτον όνομα τώ δίδεται κατά τόν γάμον του. Τέταρτον όταν γείνη δημόσιος υπάλληλος. Πέμπτον όταν γείνη έμπορος και έκτον όταν αποθάνη: Μακαρίτης. Εις τας γυναίκας δίδονται ολιγώτερα όνόματα. Έως ότου νυμφευθούν όνομάζονται π. χ. Πολύτιμος λίθος, Μικρά αδελφή, και όταν ύπανδρευθούν προσλαμβάνουν ποιητικάς επωνυμίας ως: Άνθος γιασεμού. Σελήνη άργυρόχροος, Άρωμα γλυκύ κλπ. Η μόνη περιποίησις ην κάμνουν οι Κινέζοι εις τας Κινέζας είναι, όταν τούς γεννήσουν καμμίαν κόρην, να αναγγειλουν εις τούς φίλους των, ότι: «τους έπεσ' ένα κεραμίδι στο κεφάλι».

❖❖❖❖

Και τρία ρητά των Κινέζων, όχι τόσον τιμητικά διά τούς δημοφύλους των.

«Τά ένδεκα δέκατα των Κινέζων στρατιωτών είναι κλέπται».

«Η εύτυχία είναι ως τι (Κινέζικο) δοχείον, τεθειμένον επί της ρινός ενός μανδρινού μεθυσμένου από όπιον και περνιζομένου». Θέλουν ίσως να ύπονοήσουν την άσταςίαν της.

«Αμβλύνεται η κόψις των σπαθιών του έχθρου, όταν την αλείψης με χρυσάφι».

❖❖❖❖

Λόγοι έθιμοτυπίας ενός εμπόρου άπευθυνομένου προς επισκέπτην του καταστήματός του:

«Ο μέγας, ο έξοχος παπούς έφαγε καλά».

(Αυτό είναι τό καλώς ώρισταιν»).

«Επειτα εξακολουθει «Ποιον είναι τό πολύτιμον όνομά σας διά να στείλω τά ψώνια σας εις την ευγενή σας διεύθυνσιν;»

«Εάν καταδέχεσθε να παράσχητε εις εν έσχατον ζωφίον την τιμήν να δεχθίτη εν κύπελλον τείου, θά σας δώγησω εις την πτωχήν, άθλιαν οικόγειαν μου».

Κινέζος όμιλών περι του πατρός του λέγει: «Ο σεβάστος γέρων πρίγκιψ. Όμιλών περι του οικου σας, λέγει: Τό λαμπρόν άνάκτορόν σας. Όμιλών περι έαυτού, οιαδήποτε και εν ήνε η ηλικία του, λέγει: Είμαι ο ήλιθιος μικρός αδελφός σας».

Τέλος όμιλών περι της γυναίκας του ένάπιον των ζένων, λέγει: Αυτό τό ζών που είναι μέσα.

Α. Κ. Σ.

Η Ιωάννα Δάρκ έγεννήθη εν Δομιερένη (Domerény), χωρίω κειμένω εν τη περιφερεία των Βοσγίων.

Αυτή πολλάκις είχε ακούσει παρά του πατρός της και υπό πολλών άλλων να διηγώνται την μεγάλην δυστυχίαν, ήτις κατεμάστιζε τότε τας χώρας της Γαλλίας. Οι Άγγλοι είχαν γείνει κύριοι σχεδόν ολοκλήρου της Γαλλίας, και είχαν προχωρήσει μέχρι της Αύρηλιας, εν η και εκκατεστάθησαν. Ο βασιλεύς Κάρολος ο Ζ'. άδιαφορών διά τας δυστυχίας του λαού του, έφευγε προτροπάδην, λησμονών τό αίσχος τό εκ της εισβολής του έχθρου προερχόμενον. Όταν η άγνή κόρη ανέπυλει εις την μήμην της τά λυπηρά ταύτα γεγονότα, έκλαιε και παρεκάλει ολοψύχως τόν Θεόν να έλθη εις βοήθειαν του λαού της Γαλλίας, όστις εφαινετο, ότι είχεν εγκαταλειφθή παρά πάντων. Ημέραν τινα περι την μεσημβρίαν, ενώ προσήυχετο εις τόν κήπον του πατρός της, τη έφάνη ότι ήκουσε μιαν φωνήν να τη λέγη: «Ιωάννα πήγαίνε να εύρης τόν Βασίλεα της Γαλλίας, ζήτησον παρ' αυτού στρατεύμα, και έξελθε προς άπελευθέρωσιν της Αύρηλιας». Εις τό άκουσμα της φωνής, η γλυκεία κόρη έταράχθη και ήρχισε να κλαίη: άλλ' άλλαι φωναι την ενεθάρρουν και την διέτασσαν ν' αναχωρήση, ύποσχοόμεναι εις αυτήν την κατατρόπωσιν των Άγγλων. Πεισθεϊσα τέλος, ότι ο Θεός την εξέλεξεν, ίνα ελευθέρωση την πατρίδα της, απέφασιν ν' αναχωρήση. Πριν η όμως αναχωρήση, διηγήθη τό συμβάν τουτο εις τούς γονείς της, εις τόν λαόν, και εις αυτόν τόν Βασίλεα, αλλά εις πάντας τουτο εφαινετο άδύνατον η έπιμονή της όμως άφ' ενός και αι σταθεραι άπαντήσεις της άφ' έτέρου κατώρθωσαν να πείσουν και τούς πλέον άπίστους. Και αυτός ο Βασίλεύς επί τέλους καταπεισθεϊς τη ένεπιστευθη τό στρατεύμα. Οι Άγγλοι κατ' εκείνην την στιγμήν εύρίσκοντο εμπροσθεν της Αύρηλιας, και ολόκληρος η Γαλλία είχε προσηλώσει τούς όφθαλμούς της εις την δυστυχή ταύτην πόλιν, ήτις άνθιστατο έρρωμένως, και η όποια έμελλε να παραδοθη έντός ολίγου. Η Ιωάννα ούσα επί κεφαλής του μικρού στρατεύματός της, συμπεριλαβούσα προς τούτοις και τόν ύπ' αυτής έξεγεργέντα λαόν εισήλθεν εις Αύρηλιαν, άφου προηγουμένως διέρρηξε την ζώνην των Άγγλων. Κατά την πρώτην αντιμετώπιον πληγωθεϊσα, έπεσεν εκ του ίππου: νομίσαν δέ τό στρατεύμα ότι έφονεύθη, ήρχισε να τρέ-

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ Α' ΑΡΧ.

πητε εις φυγήν, αὐτὴ ὅμως ἀποσπάσασα θαρραλέως ἐκ τῆς πληγῆς τῆς τὸ βέλος, καὶ ἀναβάσα ἐπὶ τοῦ ἵππου ἔτρεξε καὶ ἐπανήγαγε τὸν στρατὸν εἰς τὰς τάξεις του. Φθάσασα δὲ ἡ Ἰωάννα εἰς τὰ προχώματα τῶν Ἄγγλων, ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν πυρῶν ἐνθαρρύνουσα τοὺς στρατιώτας τῆς, οἵτινες καὶ ἐπήνεγκον τὴν κατατρόπωσιν τῶν Ἄγγλων, τῶν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναγκασθέντων νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν. Μετὰ τὴν Αὐρηλιαν ἡ Ἰωάννα διηθύνθη εἰς Ρέμς (Reims) ὅπου εἰσελθοῦσα νικηφόρως μετὰ τοῦ στρατεύματός τῆς, διεκλήρουε πρὸς τε τὸν Βασιλέα καὶ τὸν

λαόν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐτελείωσε καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς μὴ συγκατατεθεὶς τὴν ἐκράτησεν, ἐμπιστευθεὶς αὐτῇ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος. Μετ' ὀλίγον ἡ Ἰωάννα διηθύνθη εἰς Compiègne, ὅπου κατόπιν μάχης ἀπεγνωσμένης τραυματιοθεῖσα, συνελήφθη διὰ προδοσίας καὶ ἐπωλήθη εἰς τοὺς Ἄγγλους ἀντὶ δέκα χιλιάδων λιρῶν. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἄγγλοι ὀδηγήσαντες αὐτὴν εἰς Ρουέννην (Rouen) τὴν ἐφυλάκισαν. Ἡ δίκη διήρκεσε πολὺν καιρὸν, οἱ δικασταὶ ὅμως διὰ πλαγίων καὶ ἀποτόμων ἐρωτήσεών των προσεπάθουν νὰ

τὴν κάμουν ν' ἀγανακτήσῃ ἐναντίον των, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καταδικάσῃ αὐτὴ ἑαυτήν. Ἄλλ' αὐτὴ ἀπῆντα πάντοτε μετ' εὐθύτητος καὶ ἀνευ περιστροφῆς, γνωρίζουσα ν' ἀποφεύγῃ τὰς δολοπλοκίας των.

Τὴν ἡρώτων ἀκόμη μήπως ὁ Θεὸς μισεῖ τοὺς Ἄγγλους. «Δὲν ἤξεύρω τίποτε ἀπεκρίνετο. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποσον ἤξεύρω εἶναι, ὅτι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ θὰ ἐκδιωχθῶσιν ἐκ τῆς Γαλλίας, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες θὰ φονευθῶσιν»· πρὸς δὲ τὴν ἡρώτων τί ἐκάμεν, ὥστε νὰ νικᾷ πάντοτε· ἐκείνη τοὺς ἔλεγεν «ἐνίκων διότι προηγούμεν τῶν στρατεύματός μου». Μετὰ τὴν βραδείαν δίκην καὶ κατόπιν βασάνων καὶ ὕδρων κατεδικάσθη νὰ καθ' ἑξῆς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ρουέννης. Ἀκούσασα δὲ τὴν βάρβαρον αὐτὴν καταδίκην ἡ ταλαίπωρος κόρη ἀνελύθη κατ' ἀρχὰς εἰς δάκρυα, ἀλλὰ κατόπιν ἡ μεγάλη αὐτῆς καρδιά ἐμπληροθεῖσα θάρρους, ἐβάδισε στερρῶ τῷ ποδὶ πρὸς τὸν θάνατον. Οὐδεμία ὕβρις δὲν ἐξέφυγε τῶν χειλέων τῆς, οὔτε ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, ὅστις τόσον ἀνάνδρως τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει, οὔτε ἐναντίον τῶν ἀδίκων δικαστῶν, οἵτινες τὴν εἶχον καταδικάσει. Φθάσασα δὲ ἐκοῦσα ἀκούσα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τοῦ μὴ θέλοντος νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν σωρὸν τῶν καυσοξύλων, κρατοῦσα εἰς χεῖρας μικρὸν ξύλινον σταυρὸν, καὶ μετ' ὀλίγον αἰ ὑπὸ τῶν ἀντιπνῶν ἀνέμων κυματίζουσα φλόγες, περιβαλοῦσα τὸ σῶμά τῆς, τὸ κατεβίβρωσκον. Τὴν ἤκουσαν νὰ φωνάζῃ Θεέ μου! Θεέ μου! καὶ ἀπανθρακωθεῖσα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ λαὸς ἐκλαίει, τινὲς ἐκ τῶν παρευρισκομένων Ἄγγλων ἀναισθητῶς ἐγέλων, ἄλλοι δὲ τύπτοντες τὸ στήθος των ἔλεγον: ἐχάθημεν ἐκαύσαμεν, μίαν ἁγίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φωτεινὴ Διακοπούλου.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ 1^{ης} ΜΑΪΟΥ

Ὅσον εὐχάριστος καὶ γλυκεῖα εἶνε διὰ μίαν κόρην ἡ ἐξοχικὴ ἐκδρομὴ! Ὁμοιάζει πρὸς κατάκλειστον πτηνόν, τοῦ ὁποῦ πρὸς στιγμὴν δίδετε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπιστρέφει μὲ πολλὰς ἐντυπώσεις.

Ἐρχομεν ἐγερθῆ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀνεπνεύσαμεν τὴν δροσερὰν καὶ γλυκεῖαν αὔραν τῆς αὐγῆς, ἐθαυμάσαμεν τὴν πρωϊνὴν μαγευτικὴν θέαν, βλέποντες τὸν ὥραϊον ὀρίζοντα νὰ παιδρύνηται ἀπὸ μικρὰς ἐπαύλεις βοδοῦσας, ἀπὸ μικρὰ χωρία, τὰ ὅποια παρατηρεῖ τις ἐδῶ κ' ἐκεῖ

ἀνὰ μέσον τῆς φαιοπρασίνου χλόης, ἀκούοντες τὸ γλυκὺ καὶ εὐχάριστον καλάθημα τῶν μικρῶν πτηνῶν, καὶ ὀφραινόμενοι τὴν γλυκυτάτην εὐωδίαν τῶν περὶ τῆς οἰκίας μας ποικίλων εὐδύμων καὶ λεπτοφυῶν ἀνθέων.

Τὴν ἕκτην ἀκριβῶς πρωϊνὴν ὥραν ἐξεκινήσαμεν τοῦ Βύλου, ἀρχήθεν πεζῇ καὶ μετ' ὀλίγον σιδηροδρομικῶς, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη πορεία εἶνε λίαν εὐχάριστος. Ἡ γραμμὴ αὐτοῦ διέρχεται λίαν παραλιακῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ μέσου θαυμασιωτάτων τοπειῶν ἐλαιῶνων, εὐφορωτάτων κήπων, ποικίλων δειδροφυτειῶν καὶ ἀνθέων, ἀφ' ἑτέρου δὲ, διὰ τῆς μαγευτικωτάτης περιλάμπρου καὶ γλυκυτάτης ἀκτῆς καὶ τῆς ἀριστουργηματικωτάτης ἀπόψεως τοῦ θαυμασιωτάτου ἐν γένει Παγασητικοῦ κόλπου. Οὕτω βαίνοντες πότε μὲν συνομιλοῦσαι καὶ συνομιλοῦντες, πότε δὲ γελῶσαι καὶ γελῶντες, διότι εἴμεθα ἀρκετοί, ἀφίχθημεν περὶ τὴν 9 ὥραν εἰς τὰ Λεχώμια, τὴν μαγικὴν, ἐκτεταμένην καὶ κατάφυτον ἐξοχίην, ἐνθα ἀφοῦ περιεργάσθημεν καὶ ἐθαυμάσαμεν τὰ περὶ τῆς ὥραϊα φυσικὰ φαινόμενα, μετέβημεν εἰς μέγαν τινα κήπον, κατάφυτον ἀπὸ λεμονέας, κερασεάς, βερυκοκέας καὶ διάφορα ἄκαρπα γιγαντιαῖα δένδρα, ὧν, ἂς ὁμολογήσω, ἀγνοῶ τὰς ὀνομασίας. Ἐκεῖ ἐπεκράτει ἄκρα σιωπὴ καὶ ἀπόλυτος ἡσυχία, ἀσυνήθης εἰς τὰς πόλεις μας, καὶ δὲν ἤκούετο θόρυβος περισσώτερος ἐκείνου τὸν ὅποσον προξενοῦν εἰς τοὺς ἀγρούς ἐν ἡμέρᾳ νηνεμίας τὰ δένδρα, οἱ θάμνοι, οἱ στάχυες, κτλ. καὶ δὲν ἤκούοντο παρὰ μόνον γλυκύφθογοι τερετισμοὶ τῶν μικρῶν ἀθάων πτηνῶν, ἀναπνεύοντων ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ τῶν μητέρων αὐτῶν ἐπαναλαμβανουσῶν τὸν μονότονον καὶ συνεχῆ αὐτῶν στίχον, ἀπὸ τινος κλάδου ἢ ἀπὸ γῆς καὶ ὁ θρούς τῶν κυλιωμένων ἐμπροσθέν μας ὑδάτων καὶ ἰδιοτρόπως συστρεφομένων ἐν ταῖς κατωφερειαῖς καὶ παρέκει ἐξαφανιζομένων ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ τοὺς λιμῶνας τοὺς ὁποῖους χωρίζουσιν ἀπ' ἀλλήλων σειραὶ λεπταὶ μελανῶν γραμμῶν. Τὰ δὲ ἡδέως κελαρίζοντα βυάμια πλησίον ἡμῶν ἐπὶ τῶν χαμοκλάδων καὶ νεοβλάστων φυτῶν, ἀπετέλουν μετὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, δύο ἀντιθέσεις περιέργως πᾶν εὐχάριστους. Ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαίνοντο μέλισσαι, πετώσαι ἀπὸ ἀνθους εἰς ἄνθος, καὶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, συλλέγουσαι μετ' ἐπιτηδεϊότητος καὶ πολλῆς προσοχῆς τὸ γλυκὺ καὶ εὐσμον μέλι των, σποραδικῶς δὲ ποικίλα ἐξοχικὰ ἔντομα καὶ χρυσαλίδες προσελκύουσαι τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ κάποτε ἀπροσδόκητόν τι ἀντιπαθητικὸν ζῶντιον ἢ ὀφιοειδῶς ταχυβαίνουσά τις σαῦρα, μᾶς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτῶμεν αἰφνιδίως.

Αἱ πλινθοστέγασται σποραδικαὶ οἰκίαι τοῦ χωρίου ἐξετείνοντο μέχρι τῆς εὐρείας καὶ αἰετλοζούσης κοιλάδος, ὅπου βλέπει τις ἀγγελιδὸν νὰ πλανιῶνται αἱ αἴγες καὶ τὰ πρόβατα, θέαμα

δυνως εξαίσιον και μαγευτικόν. Είς ταύτην τήν εξαίσιαν τής φύσεως καλλονήν και ευχάριστον τοποθεσίαν εσταθμεύσαμεν και καθ' ην στιγμήν ενευματίζομεν μετά πολλής διαθέσεως και καλής όρέξεως, προσήλθε και η μουσική του Ναυτικού των εν Βόλφ όρμουτων πλοίων μας, ήτις έπκί- άνισε θαυμασίως. Και έν περιέργον επεισόδιον. Έπικρατεί έν Θεσσαλία έθιμον παλαιόν να με- ταμφιέζονται τήν ήμέραν τής 1ης Μαΐου και να μεταβλίνουν εις τας έξοχάς. Ήλθον λοιπόν και ένταύθα πολλοί και έχορευσαν και έτραγώδησαν, υπό τὰ έγχώρια όργανα, και τοιουτοτρόπως διε- σκεδάσαμεν καθ' όλα αξιολόγως.

Τήν μεγαλειέραν έντύπωσιν μοι έκαμεν έν μέρος ρωμαντικώτατον, εις τό όποιον μετέβημεν διά να περιπατήσωμεν μετά τήν μεσημβρίαν, άλλ' εκεί πλέον δέν ήτο γή, ήτο παράδεισος, ένθα ύψώνοντες τούς όφθαλμούς, εύρανόμ δέν έβλέ- πομεν διόλου, παρά μόνον τὰ πυκνά φυλλώματα των δένδρων, δέν ήκούετο άλλο τι ή ό θόρυβος των μετακινουμένων φύλλων, όστις μόνος αυτός έτάρασεν τήν σιγήν τής ήσυχίας. Έκει διεμεί- ναμεν όλίγον ρεμβάσαντες έν τοιούτῳ εξαίσίῳ πανοράματι, και εκειθεν μετέβημεν εις τόν ύδρό- μυλον, του κ. Κοκοσλή, όπου έθαυμάσαμεν ώσαύτως και εκει, τήν ώραίαν και θαυμασίαν τοποθεσίαν. Τὰ πάντα είναι αξία θαυμασ- μοῦ, τὰ πάντα έν Δεχαονίσις εινε εξαίρετα και ευχάριστα, ή δέ άπεικόνισις είναι άπερίγρα- πτος. Τέλος όμολογώ άπροκαλύπτως ότι καθ' όλην τήν ήμέραν τής 1ης Μαΐου διεσκεδάσαμεν ένταύθα εξαίσίως και όλως έκτάκτως και άπροσ- δοκώτως, αι δέ έντυπώσεσις μου θα μείνωσιν άνε- ξήλειπτοι.

Βώλος μηνί 'Ιουνίῳ 1900

Καντιώ Λαουνάρη.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

(Διήγημα)

Αξιότιμε κ. Β...

Σας έσωκλείω τας τρίχας διά τό μεταλλίον. «Ώσαύτως επί του χρυσοῦ ράμβου του δακτυλιδίου, αέπιθυμῶ να χαραχθώσιν αι λέξεις τας όποιαις σας έγραψα προχθής. Προσέξατε ο σύζυγος μου να μη αμάθη τό μεταξύ μας χρέος άπέναντι των έργα- σιων. Έπειδή όμως θέλω να σας ήμιλήσω περί άλλων τούτων και ιδιαιτέρως, σας παρακαλῶ τό «έσπέρας να περάσητε από τήν οικίαν μου. Θα είμαι μόνη.»

Τήν έπιστολήν ταύτην έστειλεν ή κ. Πάρσε εις τόν χρυσοχόον τής. Ήθελε να εκπλήξη τόν σύζυγόν τής διά του δακτυλιδίου εκείνου, όπερ

έμελλε τὰ τῷ προσφέρει επί τῇ έπετείῳ του γά- μου των. Διά του τρόπου τούτου κολακεύουσα τόν σύζυγόν τής έσκόπει να έπι- τύχη τήν πλη- ρωμήν ενός άρ- κητά σεβαστοῦ παλαιού λογαρι- ασμοῦ. Δυστυ- χῶς τό πραγμα- άπέτυχεν οικ- τρῶς, καθότι ο συνταγματάρχης σύζυγός τής, τό αυτό έσπέρας έ- πέστρεψεν εκ των ττρατιωτι- κῶν γυμνασιων.

Κρατῶν πάν- τοτε μαζί του τό κλειδίον του δωματίου του εισηλθεν εις αυ- τό άθουρύθως. Α- φου εκάθησεν ο- λίγον εξήλθε και μετέβη εις τό γραφειον του, ότε επί του άπορρο- φητικού χάρτου δυσαναγνώστοι τινες λέξεις τῷ εκίνησαν τήν περιέργειαν και αναγινώσκει :

«Αξιότιμε...
«Σας έσωκλείω... Ώσαύτως επί του...
του δακτυλιδίου...
«Προσέξτε ο σύζυγός μου... χρέος...
«Σας παρακαλῶ τό έσπέρας να περάσητε...

Ο συνταγματάρχης επί τῇ αναγνώσει των ύπόπτων αυτών λέξεων, κατέστη εξαλλος και ετινάχθη ως ελατήριον. Πλήρης ζηλοτυπίας και άγανακτησεως, έπιστρεψεν άκροποδητι εις τό δω- μάτιόν του, ώπλισθη με δύο πολυκροτα και προ- σήλωσε τὰ ότα όπως άντιληφθῆ τι, τό όποιον να τόν βεβαιώσῃ, περί τῆς διαγωγῆς τῆς συζύ- γου του.

Μετ' όλίγον εκρούετο ή θύρα. Ο ύπηρετης τότε ενεφανίσθη δόνηγῶν κύριόν τινα.

Ο συνταγματάρχης πλέον ή εκθυμος εξελθών διατάσσει τόν ύπηρετην ν' άποσυρθῆ ένῶ συγ- χρόνως άποτέινεται πρὸς τόν ξένον άποτόμως :

— Παρακαλῶ, σεΐς έρχεσθε να ήμιλήσεται εις τήν κ. Πάρσε ; ένῶ ή θύρα εκλείετο άσφαλῶς πλέον.

— Μάλιστα, απεκρίθη ο επισκέπτης συστελ- λόμενος.

— Και τό όνομά σας ; ήρώτησεν ύπερηφάνως ο συνταγματάρχης.

— Κάρολος Βόδ, προσέθεσεν εκθαμβος και συγκεχυμένος ο δυστυχής.

— Τήν πρωϊαν, υπέλαβεν ο αξιωματικός, ελά-

βατε έπιστολήν τῆς κ. Πάρσε έν ή σας άριζε συνέντευξιν τό έσπέρας. Πῶς ;

— Παρηκαλῶ, διατι αι έρωτήσεις αυται ; έψι- θύρισεν ο χρυσοχός.

— Ώστε έχετε και τήν αναίδειαν ν' άπο- ρεΐτε ; ανεφώνησεν ο εξηγηρωμένος αξιωματικός.

— Άλλά, τί σημαίνουν όλα αυτά ; δέν σας έννοῶ, απεκρίθη ο χρυσοχός όλίγον θυμωδῶς. Είτα σκεφθεις, ότι ήτο καλλίτερον να έλθῃ εις καλλιτέρας συζητήσεις, έματρίασε τόν τόνον τῆς φωνῆς του και εξηκολούθησε :

— Η κυρία Πάρσε, πράγματι μοι έγραψε και επιτρέψκτέ μοι να σας εξηγηθῶ έν έκτάσει.

— Α ! αλλά τούτο είναι πάρα πολύ ! άνε- κραξεν ο συνταγματάρχης. Δέν έχω ανάγκην πολλῶν πληροφοριων. Έν τούτοις παράσεται να κηθήσητε όπως εξηγηθῶμεν καλλίτερον, αν και τό πᾶν γνωρίζω.

— Ώραϊα ! κύριέ μου, απεκρίθη γαληνιαίως ο Κάρολος Βόδ και έπροχώρησεν πρὸς τήν αί- θουσαν.

Μόλις εκάθησεν, ο χρυσοχός εξηκολούθησε τήν ήμιλιαν του, νομίζων ότι ο συνταγματάρχης ήθελε να υπαινιχθῆ τό γραμματίον τῆς γυναικός του.

— Ήσυχάσετε ! θα συμβιβασθῶμεν, προσέ- θηκε.

— Θα συμβιβασθῶμεν ! ! επανέλαβεν ο κ. Πάρσε, εξοργισθεις.

— Μάλιστα. Πιστεύσατε ότι ή σύζυγός σας είναι ή μόνη κυρία . . .

— Τι λέγεις ! Λοιπόν, συ εξαπατᾶς κόσμον όλόκληρον, άθλιε !

— Τούναντίον, κ. Πάρσε, απήντησεν ο χρυ- σοχός δειλῶς. Αι γυναΐκες εκλέγουν, ότι ταις άρίσει περισσότερο. Άγνοῶ κατά πόσον εξαπα- τῶνται.

— Νομίζεις λοιπόν τίμιον πᾶγμα να έπω- φελῆσαι τῆς άπειρίας και τῆς αδυναμίας των ; Δέν σκέπτεσθε τούς συζυγους των ; τούς αδελ- φούς των ;

— Ω ! αυτοι είναι πάντοτε άπειροι εις αυτά τὰ πράγματα.

— Σιωπή, άχρεΐε !

— Μήπως έπταισα ; Όταν έρχονται εκου- σίως, πῶς θα κλείσω εις αυτάς τήν θύραν ;

— Άλλως τε χαίρω διότι προτιμῶμαι ! !

— Εΐσαι τέρας άνέκραξεν ! ο συνταγματάρχης έξω φρενῶν.

— Σας τιμᾶ, κύριε, όταν ή σύζυγός σας έχῃ πίστωσιν. Πῶς με ύβρίζετε ; Έξ άλλου όταν εκείνη τό παραδέχεται . . . ή δουλειά είναι τελειωμένη ! Σας παρακαλῶ να μοι πληρώσητε τό γραμματίον.

— Να σε πληρώσω ; καλλίτερον να σε ιδῶ εις τήν άγχόνην.

— Κύριε συνταγματάρχα, εξαπίεσθε, λαμ-

βάνετε τὰ πράγματα σοβαρῶς, προσέθεσε δειλῶς ο χρυσοχός παρατηρῶν τόν μανιάδη σύζυγον. Και ή κυρία Κάρεξ είναι έν τῇ αὐτῇ κατηγορία και όμως ο σύζυγός τής δέν τό γνωρίζει.

— Η σύζυγος του παλαιού μου φίλου Κάρεξ ; υπέλαβεν ο αξιωματικός έμβρόντητος.

— Ναι ! αν θέλετε και ή Δις Λεούτ, έρχεται εις τό καταστημά μου.

— Κακοήθη ! άνέκραξεν ο αξιωματικός, αρ- πάξων τόν δυστυχῆ από τόν λαϊμόν.

Δέν γνωρίζεις ότι έχει πατέρα, αν όχι σύ- ζυγον ;

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! εκραύγασεν ο χρυσο- χός πελδινός τήν όψιν.

Ο συνταγματάρχης συνελθών όλίγον, τόν ά- φηκεν μηχανικῶς ελεύθερον.

— Μί, τί έπραξα ; Τι τρόπος συμπεριφορᾶς είναι αυτός ; έφέλλισεν ο δυστυχῆς κ. Βόδ, με φωνήν πεπνιγμένην. Διατι είμαι ένοχος δέν γνω- ρίζω !

— Άθλιε ! θέλεις να σοι εξιστορήσω τό γε- γονός, όπερ με άτιμάζει ;

— Έπί τέλους, δέν σας έννοῶ, εξηγηθήτε, σας παρακαλῶ.

— Τι έπραξες ! ! Εΐσαι ο καταστροφεύς τῆς εύτυχίας μου. Δέν είναι ένοχη αι μετά τῆς γυ- ναικός μου σχέσεις σου ; . . .

— Βεβαίως, όχι ! Απατάσθε.

Ο συνταγματάρχης έν άμφιβολία προσέθεσε βρναύσως :

— Ποῦ είναι λοιπόν τό δακτυλίδι ;

Ο χρυσοχός τεθορυβωμένος έρευνᾶ εις τὰ θυ- λάκια του, Ματαίως όμως διότι τό έχει λησμο- νῆσει εις τό εργαστήριόν του.

— Δυστυχῶς τό ελησμόνησα κ. συνταγμα- τάρχα.

— Τό άνέμενον, άθλιε ! Τουλάχιστον άλλην άπόδειξιν άθφότητος ;

— Δέν έχω άλλην ή να σας όρκισθῶ ότι εί- πον τήν αλήθειαν. Καλίσατε τήν κυρίαν σας και θέλετε βεβαιωθῆ ότι δέν σας εξαπατῶ.

— Τό εξῆς θα γείνη : θα άποσυρθῶ εις τρόπον ώστε να σας βλέπω και ν' ακούω τόν διάλογον όστις θα λάβῃ χώραν μεταξύ των δύο. Μάλιστα, όπως βεβαιωθῶ περισσότερο, απαιτῶ να δείξητε εις αυτήν αισθημάτα έρωτος. Τότε μόνον θα δυ- νηθῶ να κανονίσω τὰ περαιτέρω.

— Άποκάλυψιν έρωτος ! άλλ' εγῶ . . .

— Τό απαιτῶ, παρετήρησεν ο αξιωματικός όργίλως και δεικνύων τὰ δύο πολυκροτα.

— Άφου τό θέλετε, συγκατανεύω ! !

Μετ' όλίγον εϊτήρηχετο ή κυρία Πάρσε χαριεν- τιζομένη.

— Νομίζω, είπε, ότι δέν σας άφησα να περι- μένετε πολύ, κύριε Κάρολε.

— Σας παρακαλῶ, κυρία, έτραύλισεν ο χρυσο

χός, στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς τὸ χρυσοφύγετον τοῦ συνταγματάρχου.

— Εἴμεθα εὐτυχεῖ, διότι ὁ σύζυγός μου ἀπουσιάζει.

— Ἄλλὰ... Κυρία. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Μὴ τοικύτως ὀμιλίας, ἰὰν ἀγαπάτε τὴν ζωὴν σας!

— Ἡ κυρία τὸν παρετήρει ἐκπεληγμένη, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἀπολελιθωμένος ἔρριπτε τὸ τελευταῖον περίφορον βλέμμα πρὸς τὴν κρύπτην τοῦ ἀξιωματικοῦ, πρὸ τῶν ἀγρίων ὀμμάτων τοῦ ὁποῦ ἀναγκάσθη νὰ πῆσιν γονυκλιγὴς πρὸ τῆς συζύγου καὶ νὰ ἐξομολογήθῃ ἔρωτα ἀνύπαρκτον.

— Κυρία μου! σὰς λατρεύω! σὰς ἀγαπῶ μέχρι τάφου.

— Τί! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κ. Πάρσε, ἀπαξιούσα καὶ τρέχουσα πρὸς τὴν θύραν.

— Σὰς ἰκετεύω! εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σὰς φανερώσω τὸν διακαῆ ἔρωτά μου.

Σὰς ἀγαπῶ! Μὴ φεύγετε μακρὰν ἐκείνου, ὅστις σὰς λατρεύει! Ἐγκαταλείψατε τὸν σύζυγόν σας...

Ἡ κυρία Πάρσε ἐν ἀγανακτήσει, δὲν χάνει καιρὸν καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τοῦ ὠτίου τὸν αὐθάδη ἀλλ' ἀκούσιον ἐρωτόληπτον, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀποπέμψῃ.

Ὁ συνταγματάρχης τότε βεβαιωθείς παρουσιάζεται μὲ τὰ πολυκροτὰ ἀνὰ χεῖρας. Ἡ δὲ κ. Πάρσε, ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ ὡς ἀσταχοῦ ὀπλισμένου συζύγου τῆς, ἐννοήσασα τὰ συμβάντα καὶ ἀφίνουσα ἐλεύθερον τὸν ἀκούσιον ἐραστήν, πίπτει εἰς τὴν παρακειμένην ἔδραν, δακρυσάσα καὶ ἀναφωνοῦσα:

— Θεέ μου μ' ἐνόμιζεν ἐνοχον!!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ χρυσοφύγετος ἐγκατέλειπε τὴν οἰκίαν τῆς πελατιδῆς τοῦ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐξώφλησιν τοῦ γραμματίου καὶ παντός λογαριασμοῦ τῶν μέχρι λεπτοῦ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Μίλων.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ἰταλίας, ἐν μέσῳ εὐωδιαζόντων δασῶν ἐκ λεμονεῶν κατῴκει ἐν μεμονωμένῳ οἰκίῳ μία καλὴ μήτηρ ὀνόματι Κλημεντίνα, ἥτις καθίστα εὐτυχῆ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τρία τέκνα διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου μέχρι βαθεῖας νυκτὸς συνείθιζε πάντοτε νὰ ἐργάζεται ἐπιμελῶς καὶ νὰ καταβάλλῃ πάσας τὰ δυνάμεις τῆς εἰς τὴν διευθέτησιν τῆς οἰκίας καὶ τὴν περιποίησιν τῶν τέκνων τῆς, ἐνῶ ὁ σύζυγός αὐτῆς

ἦτο μακρὰν εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἡμέραν τινὰ ἀπὸ ἐπεράτωσε τὴν ἐργασίαν εὐχαριστημένη ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ εἰκήματος καὶ παρετήρει περὶ μετὰ μητρικοῦ βλέμματος τὸν παιδά της Ἀντώνιον παίζοντα ἐκεῖ πλησίον μετὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἀδελφῆς Φραγκίσκης ἐν ἀγάπῃ καὶ εὐθυμίᾳ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἐλαιοδένδρων. Χάρισσα εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν πτωχὴν μὲν, ἀλλὰ καθαρὰν κατοικίαν τῆς, ἠτοίμασε διὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐξοχικὴν τράπεζαν καὶ εἶτα προσῆλθε μετὰ μειδιῶντος προσώπου καὶ ἐπέβλεπεν ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ τὸ ἐν τῷ λόκῳ κείμενον αὐτῆς βρέφος, οὐτινος ἢ ἀναπνοῆς μὴλιν ἤλούετο καὶ τὸ ὁποῖον ροδίους ἔχον τὰς παρειὰς ἠδέως ἐκοιμάτο.

Ἡ ἐκ τῶν περὶ βασιλεύουσα ἄκρα σιωπῆ, τὸ ἡρεμὸν φύσημα τοῦ κοιμωμένου παιδιοῦ, τὸ σιγηλὸν ψιθύρισμα ὁροσεροῦ ἀέρος, ὅπερ διὰ μέσου φυλλώματος σταφυλῆς εἰσῆρχετο ἐκ τῆς θυρίδος, τὸ πολλάκις διακοπτόμενον μυστικὸν ἄσμα τῆς χελιδνός, ἥτις ὑπὸ τὴν στέγην ἱερέτιζε, καὶ πρὸ πάντων ἡ κόπωσις, ἡ ἐκ δεκαεσσάρων ὥρων ἐργασίας φερομένη, ἔφερον εἰς αὐτὴν νυσταγμὸν, ὅστις λεληθότως ἐκλείσει τὰ βαρέα αὐτῆς βλέφαρα. Ἄλλ' ἀμέσως ἀνατιναχθεῖσα, εἶπε καθ' ἑαυτήν. « Ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ κοιμῶμαι. Ἡ Φραγκίσκη μου ἔχει ἀνάγκη νῆον φορέματος » καὶ διὰ μιᾶς ἀπεδίωξε τὸν νυσταγμὸν, — ὦ Θεέ! ποσάκις μία μήτηρ ἀγρυπνεῖ εὐχαρίστως χάριν τῶν ἑαυτῆς τέκνων! — καὶ ἤρξατο μετὰ τσοαυτῆς σπουδῆς νὰ τυλίσῃ τὸ νῆμα, ὡς εἰ ἐπρόκειτο ἀμέσως, αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ κατασκευάσῃ τῆς Φραγκίσκης τὸ φόρεμα.

Αἰφνης ἐτρόμαξεν αὐτὴν μία ἀπότομος κραυγὴ τοῦ Ἀντωνίου τῆς ὤρμησε πρὸ τῆς θύρας καὶ εἶδε αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως ὀδηγούντα τὴν μικρὰν Φραγκίσκην τρέμοντας, καὶ φωνάζοντα μακρόθεν: « Μαμμᾶ, ἰδὲ πῶς στάζει τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς Φραγκίσκης, μία ἐχιδνα τὴν ἐδάγκασεν. »

— « Ἄχ! Φραγκίσκη, Φραγκίσκη μου, μία ἐχιδνα; Θεέ μου, διὰ τί ἐγὼ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ παίξῃ ἐκεῖ; Βοήθεια σωτηρία! » Οὕτως ἡ ταλαίπωρος μήτηρ κλαίουσα καὶ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ διακεκομμένη φωνὴν ἀπεστεινέτο πρὸς τινὰ διαβάτην ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ συνδρομὴν.

— « Κυρία μου, εἶπεν ὁ ὀδοκόρος, λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι νὰ περιμείνω, ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου ἀσθενεῖ βαρέως εἰς τὸ ἐγγὺς χωρίον καὶ πρέπει νὰ σπεύσω εἰς βοήθειαν του, ἐν τούτοις ἔχω νὰ σὰς δώσω μιᾶν συμβουλὴν: Φροντίσατε ἀφευκτως νὰ εὐρησθε ἕνα κύνα, ἵνα ἀπομυζήσῃ τὸ δηλητήριο ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀλλὰ ταχέως, πολὺ ταχέως! διότι ἄλλως ἀγνοῶ τί δύναται νὰ συμβῇ. » Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀνεχώρησεν ὁ ὀδοκόρος καὶ ἡ Κλημεντίνα ἐνῶ διανοεῖτο πῶς νὰ ὑπερπηδήσῃ τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν ἀπόγνωσίν

τῆς, ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγένετο φαιδρά, ἐξηγέρθη πάραυτα καὶ μετὰ χαρᾶς, ὡς ὅταν τις βλέπῃ σωτηρίαν, εἶπε: « Κύων ν' ἀπομυζήσῃ ἀπὸ τῆς πληγῆς τῆς κόρης μου τὸ δηλητήριο τῆς ἐχιδνῆς; Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, ἀλλ' ὅμως μία μήτηρ δύναται κάλλιστα νὰ τὸ πράξῃ! » καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἀρπάζει πρὸς ἑαυτὴν τὴν θυγατέρα τῆς, ὡς ἰὰν ἐπρόκειτο νὰ σῶσιν αὐτὴν ἐκ τινος βαράθρου, ἐπιθέτει τὰ ἀπαλὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ κορασίου καὶ ἀπομυζᾷ τὸ δηλητήριο, ὡς εἰ ἐξ ἐκείνης ἐμελλε ν' ἀπορροφήσῃ ἑκατὸν ἐτῶν ζωὴν.

Τότε ὁ Ἀντώνιος βλέπει τὸν πατέρα του ἐπανερχόμενον οἴκαδε, τρέχει εἰς ἀπάντησίν του καὶ διηγείται αὐτῷ τὰ συμβάντα καὶ τὸ ἔργον τῆς μητρὸς. Ὁ πατήρ ἐκπλήττεται, ὡχρῆ καὶ ἀμέσως στρέφει, ὅπως στηριχθῆ εἰς τὸ ἐγγὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενον δένδρον. — « Τί κάμνεις πάτερ μου, » ἐκραύγασεν ὁ παῖς καὶ ὤρμησεν ἐπ' αὐτόν, ἵνα τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀκόμη ἀναγγαλισθῆ αὐτὸν ἀποσύρεται πρὸς τὰ ὄπισθ, ἐπὶ τῇ θείᾳ νεκροῦ ὄψεως, καὶ μετὰ διακεκομμένων λέξεων εἶπεν: « Ἄχ! ἡ ἐχιδνα ἦτο! ναί, μία τοιαύτη ἐχιδνα εἶχε δαγκάσῃ τὴν ἀγαπητὴν μας Φραγκίσκην! »

— « Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξεν ὁ πατήρ, εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἐχιδνα, ἀλλ' ὄφις καλῆς φύσεως, ὅστις οὐδένα δύναται νὰ βλάψῃ! » Καὶ μετὰ δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐνηγκαλισθῆ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν συζυγον, περιέσφιγγεν αὐτὰς ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ στήθος του καὶ ἀνεφώνησε: « Φιλτάτη μου Κλημεντίνα! πόσον μὲ κατεφόβησας! ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, ὁ ὄφις δὲν ἦτο δηλητηριώδης. Εὐλόγητόν ἐστὼ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅτι μὲ ἤλιωσε νὰ ζῆσω εἰσέτι μετὰ σοῦ! Τὴν δὲ μητρικὴν σου στοργὴν ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω, ὡς καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν τέκνων σου θέλει σὲ λησμονῆσει ποτὲ! Αὐτὴ δὲ ἡ χεῖρ (δείξας τὴν χεῖρα τῆς κόρης), ἐπὶ τῆς πληγῆς τῆς ὁποίας σὺ ἐθλίψας τὰ μητρικά σου χεῖλη, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν τὴν λευκὴν κόμην σου θὰ στέψῃ διὰ στεφάνων ἐκ ρόδων καὶ μύρτων. »

Εἶτα ἐν μυστικῇ σιωπῇ καὶ πολλῇ συγκινήσει εἰσῆλθον οἱ περιλημένοι σύζυγοι, ὑπὸ τῶν τέκνων των συνοδευόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον, διὰ τῆς θυρίδος τοῦ ὁποῦ ὁ μὴλιν ὄρων ἡλίου, διὰ τῶν ἐρυθρῶν του ἀκτίων ἐχρωμάτιζε τὴν ἐτοιμὴν διὰ τὸ δεῖπνον τράπεζαν, τὸ δὲ ἐν τῷ λόκῳ βρέφος μετὰ τῶν ζωηρῶν καὶ διατεταμένων ὀφθαλμῶν τοῦ ἐθεάτο περὶ ἐν γαλήνῃ, καὶ ἐμειδία πρὸ τῶν εὐτυχῶν γονέων.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Μετὰ τὸ Ἰούλιος 1900.

Θ. Ι. Κ.

ΠΥΘΙΑ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

Κατὰ πόσον ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο παρατηρητῆς, συμπεραίνεται ἐκ τῆς ἀκολούθου παρατηρήσεώς του, καθ' ἣν ἐγκαταλείψας τὴν κρανιοσκοπίαν, ἐπέδωκε ἤδη εἰς τὴν ὄνυχοσκοπίαν.

Ἴδού δὲ τί ἦδη παρατηρήθη.

Ὅτι οἱ ἔχοντες μακροὺς καὶ ἐπιμήκεις ὄνυχας, ἔχουν φαντασίαν καὶ ποιήσιν, ἔρωτα πρὸς τὰς τέχνας, ἀλλὰ καὶ τὴν πονηρίαν.

Μακροὺς καὶ πλατεῖς, φρόνησιν, λογικὴν, καὶ πάσας τὰς ἀρετὰς τῆς σοβαρότητος καὶ εὐθύτητος τοῦ πνεύματος.

Πλατεῖς καὶ βραχεῖς, εἰσὶ θυμώδεις, ἀπότομοι καὶ ἰσχυρογνώμονες, καὶ ἐμποροῦνται ὑπὸ πνεύματος ἀντιλογίας.

Οἱ ἔχοντες ὄνυχας μὲ χροῶμα εὐμορφον, εἰσὶν ἐνάρετοι, ὑγιεῖς, εὐτυχεῖς, θαρραλεοὶ καὶ φιλελεύθεροι.

Σκληροὺς καὶ εὐθρανοῦς, εἰσὶ σκληροὶ, θυμώδεις, φιλέριδες καὶ αἰμογαρεῖς.

Οἱ ἔχοντες τοιοῦτους κυρτοὺς, εἰσὶν ὑποκριταὶ καὶ κακοί.

Μαλακοὺς καὶ ἀδυνατοὺς, εἰσὶ τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἀσθενεῖς.

Οἱ δὲ φέροντες ὄνυχας βραχεῖς καὶ καταβεβρηγμένους μέχρι τῆς σαρκός, εἰσὶν ἀνόητοι καὶ ἐκδεδιημένοι.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΛΑΣΤΟΙ

Πρὶν ἀκόμα νὰ πῆ ἡ καρδιά σου, πῶς θὰ μείνῃ αἰώνια 'ς ἐμένα καὶ βουβὴ μὲ θωροῦς' ἡ ματιά σου, ἂν θὰ ἦναι γιὰ πάντα πιστή,

στὴ καρδιά μας ξερὰ φυτεμμένα δυὸ κλαδάκια δὲν εἶχαν βλαστοί. Κι' ὅταν μοῦπες ἀγάπῃ αἰώνια πῶς θὰ τρέφῃς καὶ ὄχι πλαστή,

τὰ ξερὰ τὰ κλαδιά ἀπὸ χρόνια τρυφεροὶ ἐπετάξαν βλαστοί, δυὸ λουλούδια ἐβγήκαν ἀγνὰ κ' ἐμυρώσαν τὴ μιά μας καρδιά.

Σῦρος 1899.

Μίλων Βιτάλης.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΜΙΑΣ ΚΑΛΔΟΝΗΣ

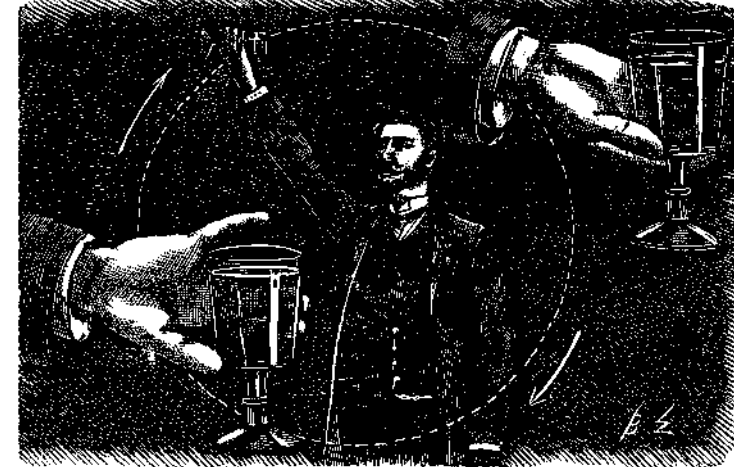
Τῆς εὐειδοῦς νεάνιδος τί στέφανον νὰ πλέξω ;
τί πρῶτον δὲ ν' ἀφηνεθῶ προτέρημα κ' ἐκλέξω ;
Ἐν ἧ τὰ πάντα ἤρμωσται τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὴν ψυχὴν, ὡς ῥόδον ἀναθάλλει ;
Ἡ κόμην αὐτῆς ἐπίξανθος κ' ὠραῖοι οἱ ὀφθαλμοί τῆς,
ἐνθα οἰκοῦν αἱ χάριτες, ἡ τέρψις κ' ἡ γλυκύτης !
Τὸ πρῶτον ὠσειδὲς, ριζὲς σύμμετρος, εὐθεῖα,
σακχαρωτὰ τὰ χεῖλη τῆς, φωνὴ δὲ μελιχία.
Τὸ δὲ μεϊδιάμα αὐτῆς μαγεύει καὶ πληγώνει
καρδίαν τὴν εὐαίσθητον, κινεῖ κ' ἀναστατώνει !
Αἱ χεῖρες τῆς ἀφρόπλαστοι, λευκαὶ δὲ ὡς ὁ κρίνος,
τὴν χάριν τῶν δακτύλων τῶν, ὄχι, δὲν ἔχει ἐκεῖνος :
Οἱ ἐλαφροὶ σκορπίζονται ἐπὶ κλειδοκυμβάλου.
τὸ δ' ὄργανον ἀπὸ χαρᾶς γίνεται ἄλλον ἐξ ἄλλου,
Ὅταν αἰσθάνεται ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνους τοὺς δακτύλους,
κ' ἐξάγει ἤχους θελκτικούς ἠδύνοντας τοὺς φίλους.
Κεντὰ δ' ἐξάιρετα, λαμπρὰ ἐργόχειρα ποικίλα,
μετάξινα ὑφάσματα, ἄνθη, πτηνὰ καὶ φύλλα
Ὅπου αὐτῆς εἶνε βραχίονες, σεμνοπροεπῶς βαδίζει,
τὸ σῶμα τῆς σειόμενον, χαρίσματα δανείζει !
Χορεύει ἀριστα, πετὰ ὡς χρυσαλὶς τριγύρω,
στολίζει τὴν ὀμύγυριν, τὴν αἰθουσαν ἀγύρω.
Λεπτοφυῆς εἶν' ἡ σκευὴ ἐν γένει τῶν μελῶν τῆς
καὶ ῥόδιος ἅμα ἡ χροὶὰ τῶν λείων παρείων τῆς.
Ὡς ἄνθος εἶν' ἔαρινόν κ' ἀνθεὶ κ' εὐωδιάζει,
κ' ὡς ἄστρον εἰς τὸν Οὐρανὸν τῆς χαραυγῆς αὐγάζει.
Ὅταν ἀνοίγῃ ἠρεμον τὸ μυρωμένον στόμα,
καὶ ὀμιλοῦν τὰ χεῖλη τῆς μετὰ τὸ κοράλλιον χρῶμα,
νομίζεις ὅτι κελαδοῦν ἐμπρὸς σου χελιδῶνια,
ἀθῶα κ' εὐτυχῆ πουλιά, κανάρια κ' ἀηδόνια !
Ὅθεν περᾶ, ὅπου σταθῆ, φθονοῦν καὶ τὴν ζηλεύουν,
καὶ ἄλλοι μετὰ τὰ βλέμματα ἠδέως τὴν θωπεύουν !
Τόσ' ἔχει προτερήματα καὶ ἀρετὰς μυρίας,
αἱ καθιστῶσι τὴν κλεινὴν ἀξίαν, ναί, λατρείας !

Φιλόκαλος

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΚΕΝΤΡΟΦΥΕ ΔΥΝΑΜΙΣ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων θὰ ἔχουν
βεβαίως ἴδει εἰς ἵπποδρόμια ἢ εἰς θέατρα ταχυδα-
κτυλουργῶν ἢ σχοινοβάτην ἐκτελοῦντα σχετικὸν
παίγνιον, ἧτοι θέτοντα ποτήριον πλήρες ὕδατος
ἐντὸς ἑυκλίνης στεφάνης καὶ συστρέφοντα αὐτήν,
χωρὶς νὰ χυθῆ οὐδὲ σταγῶν ὕδατος ἐκ τῆς ἀναστρε-
φῆς τοῦ ποτηρίου.

Τοῦτο εἶδεται ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς κεντρο-
φυγοῦς δυνάμεως.

Ἦδη θὰ προτείνωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις
τὸ αὐτὸ πείραμα, ἀνευ τῆς χρήσεως στεφάνης, ἀλ-
λά διὰ μόνου τοῦ ποτηρίου.

Θέσατε τὸ ποτήριον ἐπὶ τραπέζης ἐνώπιόν σας,
λάβετε αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς καὶ διαγράψατε κύκλον
ἐν τῷ ἀέρι μετὰ ταχύτητος, ἔχοντες τὸν βραχίονα
ἐκτεταμένον καὶ μετὰ τοῦτο θέσατε αὐτὸ ἐπὶ τῆς
θέσεώς του. Οὐδὲ σταγῶν θὰ χυθῆ.

Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ
κρατήσητε τὸ ποτήριον. Ἀντὶ νὰ τὸ λάβητε, ὡσεὶ
νὰ ἠθέλητε νὰ πιετέ ὕδωρ, συλλάβετέ το δι' ἀνε-
στραμμένης τῆς χειρὸς σας, ἔχοντες τὴν παλάμην
πρὸς τὰ ἔξω, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ ἡμετέρῳ σχήματι,
δεξιόθεν, καὶ λαμβάνοντες τὴν διεύθυνσιν τοῦ βέ-
λους, ἀνευ τιναγμοῦ καὶ χωρὶς νὰ αὐξήσητε τὴν
ἀπαεῖ δοθεῖσαν ταχύτητα. Ἡ χεὶρ δέον νὰ κρατῆ
τὸ ποτήριον ἐν τῇ ἐπαναφορᾷ του, ὡς δεικνύσιν ἡ
ἡμετέρα εἰκὼν, ἀριστερόθεν καὶ οὕτως ἐναποθέτετε
αὐτὸ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μικρὰ ἐξάσκῃσι συμπληροῦ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
πειράματος.

Φ. Π.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΛΥΜΑ ΑΣΕΤΥΛΕΝΙΟΥ

Κατὰ τὰς ἐρεῦνας τῶν Clede καὶ Hesse ἡ ἀσετόνη
δύναται ν' ἀπορροφήσῃ ὑπὸ τὴν συνήθη ἀτμοσφαιρικὴν
πίεσιν 24 μέρη ἀσετυλενίου, τοῦ ἐσχάτως γνωστοτέρου
γενομένου διὰ τὴν φωτιστικὴν του δύναμιν ἀερίου, ὑπὸ
πίεσιν 10 ἀτμοσφαιρῶν διπλάσιον τοῦ ἀνωτέρω ὄγκου.
Ὀθῶς ἐλαττοῦνται σημαντικῶς οἱ κίνδυνοι τῆς μετα-

φορᾶς τοῦ συμπεπυκνωμένου ἀσετυλενίου καὶ διευκολύ-
νεται ἐπομένως ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΡΠΟΙ

Οἱ δηλητηριώδεις καρποὶ θάμνων τιῶν π.χ. σμίλα-
κος, ἰξοῦ, βρωνιας, μάρμου, κισσοῦ, ἀκτῆς κτλ. τρώ-
γονται παρὰ τῶν πτηνῶν, χωρὶς νὰ προκαλῶσι τὴν
ἐλαγίστην βλάβην καὶ ταραχὴν.

Πῶς ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τοῦτο ; Ἡ δηλητη-
ριώδης οὐσία δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν καρπὸν πάντοτε ἢ
περιορίζεται εἰς τὸ σπέρμα μόνον ἕπερ τὰ πτηνὰ γνωρί-
ζουσιν ἴσως ν' ἀποβάλλωσι διὰ τοῦ ράμφους, ἢ διὰ τῆς
ἐδρας, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χώνευ-
σιν. Ἄλλ' ἀρ' ἑτέρου δικαιοῦμεθα νὰ
πιστεύωμεν, ὅτι ὁ ὄργανισμὸς τῶν
πτηνῶν εὐρίσκεται ἐξαικλιωμένος μετὰ τὴν
τοξικὴν εὐσίαν τῶν καρπῶν οὐδὲ τρώ-
γουσιν, ὡς ὁ ἀλκοολικός πρὸς τὸ οἶνο-
πνευμα, ὁ χυσιολόγος πρὸς τὸ χασίς,
ὁ καπνιστὴς πρὸς τὸν καπνὸν κτλ.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τὸ χρῶμα τῶν ζῴων ἐπιρροάζεται ἐκ
τοῦ μέσου, ἐν ᾧ ταῦτα ζῶσι. Διὰ τοῦ
ἰχθύος, τὸ πείραμα εἶναι γνωστόν, τῶν
ἰχθυοπαλῶν ἐννοούντων ἐκ τοῦ χρωμα-
τισμοῦ τὴν προέλευσιν, τῶν δὲ ἰχθυο-
κόμων γνωρίζοντων, ὅτι ἰχθύος θηλῶν
ὕδατων εἶναι πᾶσι τότε φαίτερος τοῦ
τῶν καθαρῶν.

Διὰ δὲ τὰ ἔντομα παρατήρησεν ὁ κ.

Dale, ὅτι : Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος *saurotis Lucerna* ἐπὶ
κρητιδικῶν ἐδάφους, εἶναι χρώματος φαιοῦ μεταξώδους,
ἐνῶ ἐπὶ ἐδάφους ἀργιλλικοῦ εἶναι χρώματος μελανοῦ.
Ἡ ἐπίρρασις αὐτῆ τοῦ περιβάλλοντος δὲν εἶναι ἀμεσος,
διότι πολλὰ ζῶα ὠρισμένου χρώματος δὲν ἀλλάσσουν
αὐτὸ ἔστω καὶ κληρονομικῶς, ὅταν ἀλλάξουν περιβάλ-
λον ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ἡ βροχὴ ἐκπλύνει πολλῶν πτη-
νῶν τὸ πτέρωμα.

ΠΕΡΙ ΟΠΙΟΥ

Τὸ ὄπιον ὑπὸ μικρὰν δόσιν εἶναι διεγερτικόν, ὑπὸ
μετρίαν ἐπιφέρει τὸ ἀντίθετον, εἶναι χαλαρωτικόν. Ἀλλὰ
καὶ ὑπὸ μικρὰν δόσιν λαμβανόμενον, συνεχῶς, ἐπιφέρει
ἀπώλειαν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΟΛΛΑΣ

Πρὸς συγκόλλησιν ξύλων, ὕλων καὶ πορσελάνης συ-
νιστῶμεν τὴν ἑξῆς κόλλαν.

Ἐντὸς πυκνῆς διαλύσεως ἀραβικοῦ κόμματος ρίπτετε
1 ἐπὶ τοῖς 100 θεικοῦ ἀργυλλίου, προσθέτοντες καὶ μι-
κρὰν ποσότητα φανικοῦ ὀξέος, ἐπειδὴ τὸ κόμμα ἄλλοι-
οῦται εὐκόλως.

ΚΟΠΡΟΣ ΔΙ' ΟΙΚΙΑΚΑ ΦΥΤΑ

Ἀναμίξτε 100 γραμμάρια νιτρικοῦ ὀξέος τῆς ἀσβε-
στοῦ. 25 γραμμάρια νιτρικοῦ ὀξέος τῆς ποτάσης, 25
γραμμάρια φωσφορικοῦ ὀξέος τῆς ποτάσης, 25 γραμ-
μάρια θεικοῦ ὀξέος μαγνησίας καὶ εἶτα διαλύσατε 5
γραμμάρια τῆς ἀνω συνθέσεως ἐν ἐκάστη λίτρᾳ ὕδατος.
Δύνασθε νὰ θέσητε καὶ 10 γραμμάρια, εἰάν πρόκηται
νὰ ποτίσητε τὸ χῶμα πρὸ τῆς εἰς γάστρας τοποθετή-
σεώς του.

Ποτίσατε τὰ ἄνθη σας διὰ τῆς ἀνω συνθέσεως, ἀπὸ
τοῦ μηνός, προσέχοντες νὰ μὴ βρέξῃτε τὰ φύλλα αὐτῶν
καὶ θὰ ἴδῃτε σημαντικωτάτην διαφορὰν.

Η ΗΧΩ

Η ΚΛΕΙΤΤΡΙΑ

Είχον την εὐτυχίαν νὰ γείνω μνηστήρ μιᾶς εἰκότως ὠραίας κόρης καὶ ἐξ ἰσοῦ αἰνιγματώδους.

Ἡ νεάνις αὐτὴ παρὰ τὰ θέλητρά της ὠμίλει σπανίως καὶ πάντοτε μυστηριωδῶς.

Ἦτο κρυφίους ὑπερβολικά. Μετέβαλλεν εἰς ἀπόρητα τὰς ἀπλουτέρας καὶ ἀφωτέρας πράξεις τῆς ζωῆς καὶ ἠγάπα ἢ μάλλον ἐπιζητεῖ τὴν μοναξίαν εἰς τρόπον πλεονάνησυχον. Ἐν τούτοις τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ — εἰάν εἶναι — ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν σπινθηροβολούντων θελκτικῶν ὀφθαλμῶν της, ὑπὸ τῆς γλυκείας μορφῆς της, ὑπὸ χαρίτων ὑπὲρ τὸ δέον ἐκφραστικῶν, ὡστε κάτοχος τοιούτων δώρων, δὲν εἶχον καιρὸν νὰ κρατηρῶ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ χαρακτήρος της.

Μὲ ἠγάπα ἐκείνη; Τὸ ἠγγούον. Ἦτο καλὴ, γνωρίζω, καὶ ὑπήκουεν εἰς τὰς θελήσεις τῶν γονέων της. Δι' ἐμὲ οὔτε ἀντιπάθειαν ἰδέικυεν, οὔτε ἀντίστασιν ἐγωιστικὴν εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου.

Ἐσπέραν τινὰ ἐκαθήμεν συλλογισμένοι, μάλλον σκυθρωπός, εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἐπαύλειος τῶν κυριῶν Λίρτ, παρατηρῶν τοὺς κοσμοφύους καὶ ἀκούων τὸ κελᾶδμα τῶν ὑπολαϊδῶν. Ἐν τῇ ἐπαύλει, εἰκοσᾶς φίλων συνεπλήρου τὴν συναναστροφὴν.

Ἐνῶ ἤμην βυθισμένος εἰς τοὺς βεμβασμούς μου, θόρυβος τις ἀσυνήθης μὲ ἀπέσπασε τούτων καὶ μὲ ἠνάγκασεν ἐκ περιεργείας νὰ τριξῶ ἀμέσως εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὐρίσκοντο ὄλοι συνηθισμένοι.

Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔμεινα ἐκπληκτός, διότι οἱ κεκλημένοι ἴσταντο ὄρθιοι καὶ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ, ἢ δὲ οἰκοδέσποινα ἐφαίνετο λίαν συγκεχυμένη.

— Τί συμβαίνει; Ἠρώτησα.

Ἐν τούτους δὲν ἤρρησα νὰ πληροφορηθῶ, ὅτι οἱ ἀδάμαντες τῆς κ. Λίρτ εἶχον κλαπῆ καὶ ὡς ἐκ τούτου πάντες οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν κεκλημένοι ἐν τινι αἰθούσῃ ἀπέναντι, ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς ἀνάκρισιν. Γέρων τις κύριος, ὁ δόκτωρ δὲ Ἔστρ ἀνέλαβε καθήκοντα ἀνακριτοῦ, ἢ δὲ πρώτη πρότασις του ἦτο, ἵνα πάντες ἀνακριθῶσι πρὸ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Τὸ γεγονός ἦτο λίαν δυσάρεστον καὶ ἐξ ἰσοῦ δίκαιον. Ἐν τούτοις ἅπαντες ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν καὶ προπάντων ἵνα ἀποδοθῆ τὸ δίκαιον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δι' ἣν πᾶν ὑβριστικὸν καὶ ἀδίκον ἐψιθυρίζετο.

Ἐνῶ ὁ κ. Δὲ Ἔστρ μὲ ἄλλους δύο φίλους κατεγίνετο ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ θαλάμῳ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν τεσσάρων ὑπηρετῶν, ἐγὼ ὀλίγον κουρασμένος ἐκ τῆς συκινήσεως τοῦ γεγονότος, ἐκάθησα εἰς τινὰ ἔδραν παρατηρῶν τὴν πυρὰν τῆς θερμάστρας, ὅτε μετὰ δύο λεπτά ἠσθάνθην, νὰ μὲ κτυπῶσιν ἑλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Ἐστράφην καὶ εἶδον τὴν μνηστὴν μου ἀτενίζουσαν με ἱκετευτικῶς. Ἠγέρθην ἀμέσως καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν συνώδουσα μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς αἰθούσης. ἔνθα ἐπεκράτει ἡσυχία. Ἐκείνη τότε λαβοῦσα θάρρος ἤρξατο ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς μου.

— Ἐάν μὲ ἀγαπᾶς, προσπάθησε ν' ἀνακριθῆς ἐκ τῶν πρώτων. . . . Ἐἴτα ἐλθέ ὀπισθεν μου νὰ σοὶ δώσω κρυφίως κάτι, ὅπερ μὴ φανερώσης εἰς οὐδένα!

Τὸ αἶμά μου εἶχε παγῶσει. Τὸ κωμικὸν κατ' ἀρχὰς συμβάν, καθίστατο τραγικόν. Ἠτένισα περιέργως τὴν μνηστὴν μου Ἐμμαν καὶ μὲ φωνὴν ἀνήσυχον προσέθεσα χαμηλοφώνως.

— Καλὰ. Εἴμεθα σύμφωνοι.

Τὰ γόνατά μου ἔτρεμον, ὁ τράχηλός μου ἐκάμπτετο, αἰσθημὰ τι δὲ τέλος, ὅπερ δὲν ἠδυνάμην διὰ λόγων νὰ ἐξηγήσω, μ' ἐβασάνιζεν. Ἐφαντάσθην εἰς ποίας μικροπρεπειίας καὶ ἀνοησίας δύναται νὰ φθάσῃ ἡ διακαὴς ἔρωσ καὶ πρὸς στιγμὴν, ὁμολογῶ, ἀντὶ νὰ δυσανασχετήσω, τὸναντίον ἰδιπλασίασα τὴν πρὸς τὴν μνηστὴν μου ἀφοσίωσιν.

Ἡ Ἐμμαν μὲ εἶχεν ἀρκούντως εὐχαριστήσῃ διὰ λίξων ἀκατανοήτων, αἵτινες διεγράφησαν ἐπὶ τῶν χειλέων της. Εἶχε δίκαιον μὲ ἠγάπα. . . καὶ πλησιάζουσα ἐστηρίχθη εἰς τὸν ὦμον μου:

— Πόσον εἶσθε μακράν! ἐψέλλισεν διὰ φωνῆς ἡμιπνηγομένης. Ὁ κ. Δὲ Ἔστρ εἶναι ἀκριβέστατος ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησε τότε ὑψηλοφώνως.

— Βεβαίως ἐπανάλαβε κάποιος ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους καὶ γενικὴ σιωπὴ ἐπεκράτησε.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐφάνησαν ὁ δόκτωρ, ἢ φιλοξενούσα οἰκοδέσποινα καὶ οἱ δύο μάρτυρες.

Ἡ καρδιά μου ἐκτύπα ἀτάκτως: θὰ ἤμην ὠχρός

ὡς θύμα κικουρῆ. Ἄλλὰ κρατῶν τὴν συγκίνησιν καὶ ἀποπνίγων τὴν φωνὴν μου, ἐζήτησα ν' ἀνακριθῶ πρῶτος.

Ὁ κ. Δὲ Ἔστρ ἐμειδίασεν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς παρακλήσεώς μου καὶ προέβη μεθοδικῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀτόμου μου, ἐνῶ ἐγὼ ἠρῳαίως, ὠχρίων καὶ ἐκλονιζόμεν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ σωματικὴ ἐρευνα μου, ἔκαμα βήματά τινα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εὐρέθην ἀντικρῶ τῆς Ἐμμαν, ἥτις χαμηλώσασα τὸ βεπίδιον, τεχνηέντως ἔθετο εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἀντικειμένον τι ἀρκετὰ βεβύ. Χωρὶς στιγμὴν ν' ἀπολέσω τότε ἐπλησίασα πρὸς τὴν θερμάστραν, καίπερ ἐν τῇ ταραχῇ μου τὸν ἐλάχιστον ἠδυνάμην νὰ κάμω συλλογισμὸν.

Ἡ ἀνάκρισις οὐδὲν ἔφερεν εἰς φῶς. Δὲν ἔμεινε πλέον ἢ ἡ βία.

Ἡ Ἐμμαν, τὰ πάντα εἰσέτι ἀποκρύπτουσα, μ' ἐπλησίασεν ἀταράχως καὶ ἀτενίζουσα με εὐγνωμόνως ἐψιθύρισε:

— Μὲ ἀγαπᾶς ἀκόμη;

— Ναί, Ἐμμαν, σὲ λατρεύω, ἀπάντησα.

— Παρὰ τὸ ὅ, τι διέπραξα;

— Ἀδιάφορον.

— Καὶ θὰ γείνης σύζυγός μου;

— Ἀδύρην, ναὶ σοὶ τὸ βεβαίως.

Τὸ περιπαθὲς καὶ πλῆρες εὐγνωμοσύνης βλέμμα της ἐξηκολούθη νὰ μείνῃ σταθερόν. Τότε ἐνόησα τὴν δύναμιν τῆς γυναικὸς καὶ γυναικὸς ἰδιοτροπίου, ἥτις δι' ἑνὸς μόνον βλέμματος σὲ καθιστᾷ συνένοχον!

Ὁ κ. Δὲ Ἔστρ, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατοῦσης ἀμφιβολίας καὶ ἀνησυχίας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς συναναστροφῆς, εἰσέρχεται ἀποτόμως ἀνακράζων:

— Εὐρέθησαν τὰ τιμαλφῆ!

Πάντων τὰ βλέμματα ἐξήστραψαν. Ἡ χαρὰ ἐζωγραφεῖτο εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα.

Μόνον εἰς δυστυχῆς ὑπηρετῆς ἴστατο εἰσέτι κατὰ χλωμός. Ὁ κ. Δὲ Ἔστρ, τὸν πλησιάζει λέγων:

— Ἡσῦχε. Εἴτα στρεφόμενος πρὸς τὴν ὀμυρὴν ἀναφωνεῖ χειροκροτῶν:

— Ὁ ἐνοχος εἶναι ἡ Δις Ἐμμαν!! καὶ συνήγορος ὁ μνηστὴρ της!!

Ἡ μνηστὴ μου τεθορυβημένη θέλει νὰ μὲ παρασύρει εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐκεῖ, συγκεκνημένη διὰ τὸ ἀστεῖον πραξικόπημά της, ὅπερ παρήγαγεν ἡ ἰδιοτροπία αὐτῆς, μοὶ ἀρπάζει τὴν κεφαλὴν καὶ θέτουσα ταύτην εἰς τὸ στήθος της καὶ τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου ἀνέκραξεν:

— Ἡ ἰδιοτροπός σου μνηστὴ, ἢ κλεπτριά σου λατρεύει.

Τὴν ἱπομένην ὁ μνηστὴρ της μὴ λησμονῶν τὴν ὑπόσχεσίν του ἐτέλει τοὺς γάμους του ἐν μέσῳ τῶν πολυπληθῶν προσκεκλημένων εἰς τὴν οἰκίαν της Ἐμμαν.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ).

Μιλτων Βιτάλης

ΥΠΟΠΤΟΣ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Δύο νεωστὶ ἠρραβωνισμένοι ἀναγκάζονται αἰφνιδίως ν' ἀποχωρισθῶσι, συνεπεία ἐπιγεύσεως ἐργασίας.

— Ἀγάπη μου, τῇ λέγει ἐκεῖνος μετὰ τρυφερότητος, θέλω νὰ σοὶ ὀρκισθῆς, ὅτι θὰ μείνης πιστὴ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

Ἐκείνη δὲ τῷ ἀπαντᾷ, μετὰ περισσοῦς ἀθωότητος:

— Ναί, φίλτατέ μου, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃς ὅμως ταχέως!

ΟΠΩΡΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

— Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἦσουν ἀδύνατος, Πέτρε, τώρα πρέπει νὰ προσπαθήσῃς εἰς τὰς διακοπὰς νὰ δυναμώσῃς.

— Μὰ, δὲν εἶπε χθὲς ὁ ἰατρός, πατέρα, ὅτι τὸ καλοκαίρι ἀδυνατίζει ὁ ἄνθρωπος:

*

— Τὸ πρῶτον εἶναι ἠλεκτριμὸς, τὸ δεύτερον σιδηρὸς καὶ τὸ τρίτον ὁρμός: τί πρᾶγμα εἶναι αὐτό, Ραούλ;

— Ἡλεκτροσιδηρὸδρομος!

*

— Διατί δὲν συχνάζεις εἰς τὸ μελόδραμα, Ἐλιζα; εἶναι τόσο ὠραῖον!

— Μὰ, δὲν ἐννοῶ ἀπὸ μουσικῆν, φιλάτη, εἶμαι ἐντελὴς ἀδαής.

— Μπὰ καὶ τί με τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ βλέπῃς, ὅταν δὲν ἀκούγῃς.

Εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, ἐνῶ δύο σύζυγοι παρατηροῦν τὰ θηρία, αἰρνης ἢ σύζυγος ἐξαγριεῖται καὶ ἐρίζει μετὰ τοῦ συζύγου της. Οὗτος αὐθωρεῖ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν θηριοδαμαστήν :

— Δὲν μοῦ λέγεις, τὸν ἐρωτᾷ, πόσα θέλεις νὰ δαμάσης καὶ τὴν σύζυγόν μου ;

*

Ἐν τῷ γραφείῳ μεγαλοσχήμου ἡφημερίδος εἰσέρχεται θυμώδης εἰς Κύριος.

— Νὰ πᾶτε εἰς τὸν διάβολον σεῖς καὶ ἡ ἡφημερίς σας, ἀνακράζει.

— Διὰ τί, Κύριε ;

— Δίδει προχθὲς ἐγράφατε, ὅτι εἰς κλέπτῃς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σίκιάν μου καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔκλεψεν 100 δρ. ἕκ τινος συρταρίου τοῦ γραφείου μου, ἀπῆλθεν, ἀφήσας ἀθήκτους ἑτέρας χιλίας καὶ πλεόν δρ. εὐρισκομένας εἰς τὸ ἕτερον συρτάριον.

— Αἶ, ἔπειτα ;

— Αἶ, ἔπειτα ἐπανῆλθε χθὲς καὶ μοῦ ἀφήρεσε καὶ τὰ ἄλλα χρήματα, ἀφοῦ βεβαίως ἀνέγνωσε τὴν ἡφημερίδα σας !

*

Ἡ Κυρία Π. . . δίδει καραμέλας εἰς τὴν μικρὰν κόρην της :

— Ἐμένα, δὲν μοῦ δίδεις ; ἀνακράζει ὁ Τίτης.

— Ἐσὺ δὲν βήχεις, τῷ ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ του.

— Νά, νά, μαμά, ἀπὸ τώρα θὰ βήχω κ' ἐγώ, ἐπιλέγει μετὰ προθυμίας ὁ παῖς.

*

Ὁ κ. Κ. . . συμβολαιογράφος, θέλων νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πρὸς τὸν πελάτην του μεγάλην προθυμίαν του, τῷ ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του εἰσάτως :

« Πιστεύσατε, Κύριε, εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξειδικιασμένης προθυμίας, μεθ' ἧς θὰ ἐπιληφθῶ τῆς υποθέσεώς σας, ὡς ἀληθῆς καὶ ἀγρυπνος Κέρβερος ἐπιβλέπων καὶ διαφυλάττων τὰ ὑπάρχοντά σας. »

*

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ :

— Αἶ, πρόσεχε, καιδί, ἐβούτηξες τὸ δάκτυλό σου μέσα εἰς τὴν στυπᾶ μου.

— Ἄ ! μὴ φοβεῖσθε Κύριε, δὲν ἐκάηκα ! Εἶναι κρύα.

*

Ἐν τῷ πλημμυριοδικεῖῳ ἐρωτᾶται κυρία τις περὶ τῆς ἡλικίας της.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπῆντα αὕτη ἀμέσως, ὁ πρόεδρος λέγει :

— Τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν. Καὶ ποῦ κατοικεῖτε ;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Λαμβάνεσθε κατὰ δέκα ἔτη.

— Καλῶς. Πεντήκοντα πέντε ἐτῶν. Καὶ ποῦ . . .

Ἡ κυρία ὠργισμένη διακόπτει αὐτὴν λέγουσα.

— Ἄλλὰ κύριοι διαμαρτύρομαι. Δὲν εἶμαι ἢ τριάκοντα πέντε ἐτῶν !

Ὁ πρόεδρος. — Τέλος πάντων !

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

— Καλὴ ἡμέρα, Κυρία Ἀσπασία, εἶναι καβαλιέρος σας ὁ μικρός ;

— Ὁ μικρός ; μάλιστα Κύριε Νίκο, τὸν παίρνω πάντοτε πλησίον μου, μ' εὐχαριστεῖ καὶ τὸν ἀγαπῶ.

— Πῶς ; τὸσον μικρός ;

Ὁ Παῖς. — Ναι, Κύριε, μὲ τρατῆρνεὶ καὶ γλυκό !

ΠΑΙΔΑΡΙΩΔΗ

Ἐἰς τὰς ἐξετάσεις :

— Τί μεταχειρίζεσαι, Νίκο, διὰ νὰ βλέπης ;

— Τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί μεταχειρίζεσαι, Γεώργιο διὰ νὰ ἀκούης ;

— Τὰ ὦτα.

— Τί μεταχειρίζεσαι Τάκη διὰ νὰ τρώγης ;

Καὶ ὁ ἀπρόσεκτος Τάκης.

— Ψωμί καὶ πεπόνι.

— Δὲν σοῦ εἶπα, Καίτη, ὅτι τὸ ἕνα γλυκό ἦτο τοῦ ἀδελφοῦ σου ;

— Ναι, μαμά, ἀλλὰ ἕκαμα λάθος καὶ ἔφαγα πρῶτα τὸ ἰδικόν του γλυκό . . .

— Λοιπὸν δόσε του τὸ ἰδικόν σου.

— Μά, αὐτό, μαμά, τὸ ἔφαγα γιατί ἦτο ἰδικόν μου.

— Μὴ κλαίεις, παιδί μου, διότι ὅταν μεγαλώσης θὰ ἦσαι ἀσχημος.

— Λοιπὸν, μαμά μου, καὶ σὺ, ὅταν ἦσεν μικρὰ ἐκλαίεις ;

Ὁ παῖς. Τί μερίδα ἐπιθυμεῖ ὁ Κύριος, τῆς μιᾶς δραχμῆς ἢ τῶν 60 λεπτῶν ;

Ὁ Κύριος. Τί διαφορά ὑπάρχει ;

Ὁ παῖς. Τεσσαράκοντα λεπτῶν Κύριε !

Εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Δὲν μοῦ λέγεις, γκροσόν, ἐπειδὴ δὲν βλέπω καλά, μήπως ἄφησα τίποτε ;

— Ὁχι, Κύριε, τὰ ἐφάγατε ὅλα.

Συχνάκις μήτηρ τις ἠπειλεῖ τὸν υἱόν της, ὅτι κακῶς πράττων θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κόλασιν, ἣτις εἶναι πλήρης πυρᾶς καὶ θὰ καίεται.

— Τότε θὰ ζητήσω ἀμέσως νερό, Μαμά, ὅπως μοῦ λέγεις, ἀμα καίωμαι νὰ βάζω τὸ χέρι μου στὸ νερό.

Εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ Κύριος. Ἡ καλειτέρα στιγμή τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ δεῖπνον.

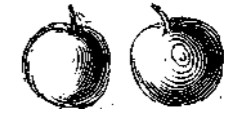
Ἡ Σύζυγος. Καὶ ἡ καλειτέρα στιγμή τοῦ δεῖπνου, εἶναι τὰ ἐπιδόρπια.

Ὁ Υἱός. Καὶ ἡ καλειτέρα στιγμή τῶν ἐπιδορπίων, τὸ γλύκισμα.

Διὰ τί ἀντιπαθεῖς τὸν Ζ . . . ; Δὲν εἶναι, νομίζω ; ἐξ ἀδελφός σου τρίτος.

— Μάλιστα· ἀλλ' ὑπὸ τὸ μηδέν !

Μεταξὺ φίλων :

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, φίλε μου, ἄνευ χρημάτων τίποτε ἐνὶ κάμνει τις.

— Ἐχεις λάθος, κύριέ μου, ἄνευ χρημάτων κάμνει χρέη.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Κυνηγός ἐκυνηγοῦσα εἰς ἓν δάσος μιὰ φορά, Μοῦ τυγχάνει ν' ἀπαντήσω μιὰ μικρὴ καλογρηά

Καλογρηά μου, τῆς λέγω, τ' ὄνομά σ' ἐπιθυμῶ κι' ἄς μὲ βάλλουσε στὸν ἄδη στὸ κλινάρι τὸ στενὸ

Φύγε, νέε μου μοι λέγει, φύγε νέε ἀπ' ἐδῶ, μὴ ζητᾶς τὸ ὄνομά μου, πῶποτε δὲν θὰ σ' ἐπὶ πῶ.

Μὴ διατάζεις νὰ τὸ εἶπῃς, ὠραία κόρη Μοναχὴ καὶ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ.

Τὸ μοναχικόν μου σχῆμα δι' ἐσὲ δὲν παραιτῶ καὶ ὠρκίσθην αἰωνίως, τὸν θεὸν νὰ ἤρητῶ.

Διὰ σὲ πλὴν ἀπελπίσθην καὶ τὸν κόσμον παραιτῶ καὶ καλόγερος θὰ γελῶ εἰς τὰ μαῦρα θὰ ντυθῶ.

Λάρισα

Ἀδαμάντιος Ν. Νικολαΐδης.

Ο ΦΙΛΕΝΑΘΕΟΣ ΤΟΤΟΣ

(πρὸς τοὺς φίλους του)

Θὰ φορέσω τοῦ μπαμπά μου

Τὸ σπαθὶ καὶ τὸ καπέλλο,

Θὰ φιλήσω τὴν μαμά μου.

Ἄλλο τίποτε δὲν θέλω—

Καὶ αὐτὸν ἐδῶ τὸν μῆνα

Θὰ μὲ ἰδῆτε εἰς τὴν Κίνα.

Διὰ τί γελάτε ἄλλοι

Παίζουμε μὲ τὴν ἀνδρεία,

Πῶς θὰ πάρομε τὴν Πόλι

Κι' ὅλη τὴ Μακεδονία ;

Βλέπετε ἐγὼ μὲ θάρρος

φεύγω γιὰ νὰ πολεμήσω,

ἄδοξος νὰ ζῶ δὲν θέλω

θέλω ἔνδοξος νὰ ζήσω.

Κι' ἐπειδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα

πολεμεῖμε μὲ τὴν πενία,

χαίρετε ἀγαπητοὶ μου,

φεύγω, φεύγω γιὰ τὴν Κίνα.

Ν. Σαχίνης

ΦΕΓΓΑΡΙ

Φεγγάρι μέσ' τὰ σύνεφα
σινά σιν' ἀρμενίζεις
κι' ἀχτίδες ἀδολες παντού
κατάχλωμες, σκορπίζεις.

Εἰς μαύρα νέφη κρύβεσαι,
Σάν κάτι νὰ προσμένης
καὶ κάπου κάπου σβύνεσαι
καὶ κάπου κάπου βγαίνεις.

Φεγγάρι τί γυρεύεις;
σὲ δρόμο ἀτελείωτο
πού πάντα ταξιδεύεις
χλωμὸ καὶ ἀναλλοίωτο;

Ἔτσι κ' ἐγὼ φεγγάρι μου
ὡσάν ἐσὲ γυρίζω,
στὸν κόσμον τοῦτον ἀσκοπα
χωρὶς κἀν νὰ γνωρίζω.

Δάρισα

Ἀδαμάντιος Ν. Νικολαΐδης

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΥ

Ὁ στυφύλακα καὶ χωροφύλακα μὴ λαμβάνετε
ποτέ ὡς θυρωρὸν εἰς τὴν οἰκίαν σας, διότι τοὺς
καλλιτέρους φίλους σας οὗτοι θ' ἀποδιώκουν ἐ-
κείθεν.

Τὸ μουσικόν σας οὐδέποτε νὰ ἐκμυστηρεύεσθε
εἰς ὑλοπόλην, διότι θὰ τὸ πωλῆ πάντοτε μὲ
τὰ ὑαλικά του.

Τὸν ἐξηκοταετῆ ἄνδρα ἢ γυναῖκα νὰ θεωρῆτε
πάντοτε ὡς τρίτου γένους, διότι καὶ αἱ σκέψεις
τῶν καὶ αἱ πράξεις τῶν εἰσὶν πάντοτε οὐδέτεροι.

Ἐκῆπτρον καὶ τίτλους μὴ θελήσῃτε ποτέ νὰ
φέρητε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, διότι ἁμοιάζουσιν
πρὸς ἰσπανικὸν κηρὸν, ὅστις κατὰ μὲν τὸν χει-
μῶνα σπᾶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, τὸ δὲ θέρος δια-
λύεται ἐπ' αὐτῆς.

Τοὺς ὑπουργοὺς νὰ θεωρῆται φίλους, ὅπταν
δὲν εἶναι τοιοῦτοι καὶ ἐχθροὺς, ὅπταν διατελοῦσιν
εἰς πῆν ἰζουσιαν.

Ψυδάνυμον μὴ φέρετε ποτέ, καθ' ὅσον ἡ ψυ-
στη θὰ γίνεται ἢ κίβδηλος θὰ ἀποκαλῆσθε.

Τὰς γυναῖκας νὰ συναναστρέφεσθε, ὅπταν τὰς
ζητήτε καὶ νὰ τὰς ἀποφύγετε, ὅπταν σὰς ζη-
τῶσιν.

Εἰς Μεγαλοπόλιν νὰ μεταβαίνετε, ὅπταν
θέλετε νὰ χαθῆτε καὶ εἰς μικροπόλιν, ὅπταν
θέλετε νὰ φανῆτε.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πρὶν ἢ γαρτοκολλήσῃτε ἀσπισμένον δωμάτιον, πλύ-
νατε μὲ ὄξον τοὺς τοίχους, ἄλλως ὁ χάρτης σας δὲν
κολλᾷ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Διὰ νὰ ἀφαιρέσῃτε εἰκόνας ἢ ζωγραφίας, προσκεκο-
λημένας ἐπὶ τῆς ὑάλου, βρέξτε τὸ ἄκρον χαλκοῦ ἢ
ἀργυροῦ νομίσματος καὶ διὰ τούτου ἀποξήσατε τὴν
εἰκόνα.

Ὀλίγη χρυσόκολλα, ραντισμένη ἐπὶ ὑφάσματος καὶ
προστριβομένη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου, εἶναι καλὸν
ἀντιφάρμακον διὰ τοὺς μυροκεφάλους. Δέον ὅμως τὸ
τρίψιμον νὰ γένηται ἐλαφρῶς.

Διὰ νὰ ἐξαλείψῃτε κακὴν τινα ὀσμὴν βρελίου, πλη-
ρώσατε τοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ ψυχρὸν ὕδωρ. Ἐἴτα
θερμάνετε ἡμισίαν δωδεκάδα λίθων, μεγέθους τοῦ γρόν-
θου τῆς χειρὸς σας, ἄχρις οὗ κοκκινίσουν καλῶς καὶ
ρίψατε αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀφίνοντες τοῦτο ἐντὸς
τοῦ βρελίου, μέχρις ὅτου ψυχρανθῇ.

Μετὰ ταῦτα κενώνεται αὐτὸ καὶ ἐκπλύνεται τὸ βα-
ρέλιον διὰ καθαροῦ ὕδατος.

Τὰ κρόμυμα πρέπει πάντοτε νὰ βράζονται ἐντὸς πολῦ
ἡλατισμένου ὕδατος, διότι οὕτως ἀποβάλλουσι μέγα μέ-
ρος τῆς ἰσχυρᾶς ὀσμῆς τῶν.
Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Ὁ κ. Ν. Σαχίνης, τὸν ὁποῖον καλῶς γνωρί-
ζουσι οἱ Κοι συνδρομηταὶ ἡμῶν ἐκ τῶν ποιημά-
των, αἰνιγμάτων κλπ. ἄτινα ἐκάστοτε δημοσι-
εῖσι ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ, ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν
μονόπρακτον ἑλληνικὴν κωμῶδιαν ὑπὸ τίτλον ὁ
«**Προξενητής**».

Εἶναι ἑμμετρος ἡ κωμῶδια τοῦ αὐτοῦ καὶ εἶναι
τερπνὴ, ὠραία καὶ ἠθικὴ. Πᾶσα ἑλληνικὴ οἰκο-
γένεια πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ ἐν τοιοῦτον βιβλίον
τοῦ ὁποῖου ἡ τιμὴ ἄλλως τε εἶναι ἐλαχίστη, ὠρι-
σθεῖσα εἰς μόνον *μῖαν δραχμὴν* (συμπεριλαμβα-
νομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν).

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἀποστολὴν, δέον νὰ συνω-
δύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου (ἕπερ δεκτὸν καὶ εἰς
γραμματόσημον παντὸς ἔθνους) καὶ νὰ ἀπευθί-
νηται πρὸς τὸν συγγραφεὰ κ. Νικ. Γ. Σαχίνην.
Ὅδος Ἀναπαύσεως εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἑμμετρος κωμῶδια ὁ «**Προξενητής**»
εὐρίσκεται καὶ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ. Πλήρης ἐπίτυχια. Θίασος ἐξαιρετος
μὲ προσωπικὸν ἐκλεκτὸν. Διαπρέπουσιν ὅλα τὰ πρόσωπα
ἰδίαι αἱ Κυραὶ Δαλασσῆ, Ράτνιχ καὶ Καζουρή καὶ οἱ
Κυριοὶ Βονάσσερας, Ἀγγελᾶκης, Λαζαρίδης, Ζάννος καὶ
Τασόγλου. Παριστάνονται τὰ κλεϊτέρη καὶ δυσκολώ-
τερη δράματα, τὰ ἐκλεκτώτερα κωμειδία καὶ αἱ ὠ-
ριότερα κωμῶδια. Ἡ δὲ μικρὰ καὶ γαρτωμένη Δις
Ἀσπασία Γασσάγλου, διὰ τὴν ὠριωτάτην ἀπαγγελίαν
τῆς καταχειροκροτεῖται. Συρροή καθ' ἐκάστην πλῆθος
ἀπαίρου.

ΤΣΟΧΑ. Τὸ γνωστὸν παλαιὸν θέατρον τῆς ὁδοῦ Στα-
δίου ἀνακαινίσθη καὶ καθωραίσθη τελείως, ὅπου ὁ πολὺς
Παντόπουλος διαχέει τὴν φαίδροτητα καὶ τοὺς γέλωτας.
Διδάσκονται ἐπίσης ἐκλεκτὰ δράματα καὶ παριστάνονται
αἱ κλεϊτέραι κωμῶδια πρώτου καὶ εὐρωπαϊκαί.
Διαπρέπουσιν αἱ Κυραὶ Νίκα καὶ Χέλμη καὶ ἡ Δεσποινὴ
Ρούσου καὶ οἱ Κυριοὶ Παντόπουλος, Νίκας, Μέγγου-
λας, κτλ. Ἐκτελοῦν ὠραίας δωαδίας ὁ κ. Φίλιπ-
πίδης μετὰ τῆς Δεσπ. Δορ. Παντοπούλου. Κόσμος
συρρεῖ πάντοτε πολὺς καὶ διάσπαρτος φαιδροτάτη.

ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΚΟΥΜΕΝΤΗ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ
ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Ἐν Πύργῳ τῆς Βουλγαρίας (Bourgas).

Τὸ ἐν λόγῳ παραγγελιοδοχικὸν Γραφεῖον
μετὰ ἰδιαιτέρου τμήματος ἀποικιακῶν εἰδῶν,
ἄξιον πάσης συστάσεως, ἐνεργεῖ πάντοτε εἰδῶν
ἐμπορικὰς πράξεις εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς ἐπὶ
προμηθεία.

Οἱ κ. κ. Ἐμποροὶ, Ἐργοστασιάρχαι καὶ
ἐξαγωγεῖς ἑλληνικῶν προϊόντων, οἱ ἐπιθυμοῦν-
τες τὴν διάδοσιν καὶ κατανάλωσιν τῶν εἰδῶν
τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ δύνανται νὰ συμβουλευθῶσι
τὸ εἰρημένον Γραφεῖον καὶ ἐμπιστευθῶσιν αὐ-
τῷ τὰ συμφέροντα αὐτῶν.

Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ Γραφείου
τῆς Διευθύνσεως τῆς «**Φύσεως**».

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΘΕΚΛΟΠΟΓΓΑΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Ι. ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

Ἐν Βόλῳ ὁδὸς Ἰωλκοῦ ἀρ. 31

Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ δλῶν τῶν εἰδῶν καθι-
σμάτων ἐγχωρίου κατασκευῆς. Τὸ κατάστημα εἶναι
τὸ μεγαλύτερον τῆς Θεσσαλίας καὶ κατασκευάζει
δ, τι δῆποτε καθίσματα κατασκευάζονται εἰς Ἀθή-
νας, διότι ἔχει τοὺς κλεϊτέρους τεχνήτας. Τιμὰ
συγκαταβατικά.

ΟΛΓΑ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΥ

Ὅδος Ἐρμοῦ, ἀριθ. 99 Ἀθήνας.

Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων, μὲ ἀρίστας συστά-
σεις. Ἐργασία ἀσφαλῆς καὶ ἡγυνημένη, ἀκρίβεια καὶ
στερεότης εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐφαρμογὴ δὲ τοῦ τελευ-
ταίου συρμοῦ τελεία καὶ τιμὰ ἐκτός παντὸς συναγω-
νισμοῦ. Συνιστᾶται ταῖς συνδρομητριαῖς μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΙΣ. Ἐρώτησις

Ὡς ὁ πανάναρχος Θεὸς
μὲ ἓνα γίωτα (ι) καὶ ἓνα κά (κ),
παῦει νὰ εἶναι ἀγαθὸς
καὶ ἡγεμόνας πελεκᾷ;

ΙΘ. Ἐρώτησις

Ποῖα συμφορὰ παράτηρε
κάνεις, χωρὶς νὰ ἀπορῆ,
γιατὶ κατήντησε σχεδὸν
παιχνίδι καθημερινόν;

Ν. Σ.

ΣΗΜ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τῶν ἀνωτέρω
ἀσκήσεων δοθῆσεται ὡς δῶρον ὁ «**Προξενητής**» ἡ
ἑμμετρος κωμῶδια τοῦ κ. Σαχίνη. Τῶν λοιπῶν δη-
μοσιευθῆσονται τὰ ὄνόματα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀίνιγμα 13ον. Ἐνδύω = ἐν - δύω

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κ. Διον. Λαζαράκης ἐκ Πόρου, ἡ
Δεσποινὴ Ἐλένη Ἀγγελιάου ἐκ Πόρου, ὁ κ. Βεζαχτάς
ἐκ Κηπόλεως, ἡ κ. Μάρουσα Βασιλείου ἐξ Ἀθηνῶν,
καὶ ὁ κ. Σ. Μελετόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

Ἀίνιγμα 14ον. Ὁ Γέρον

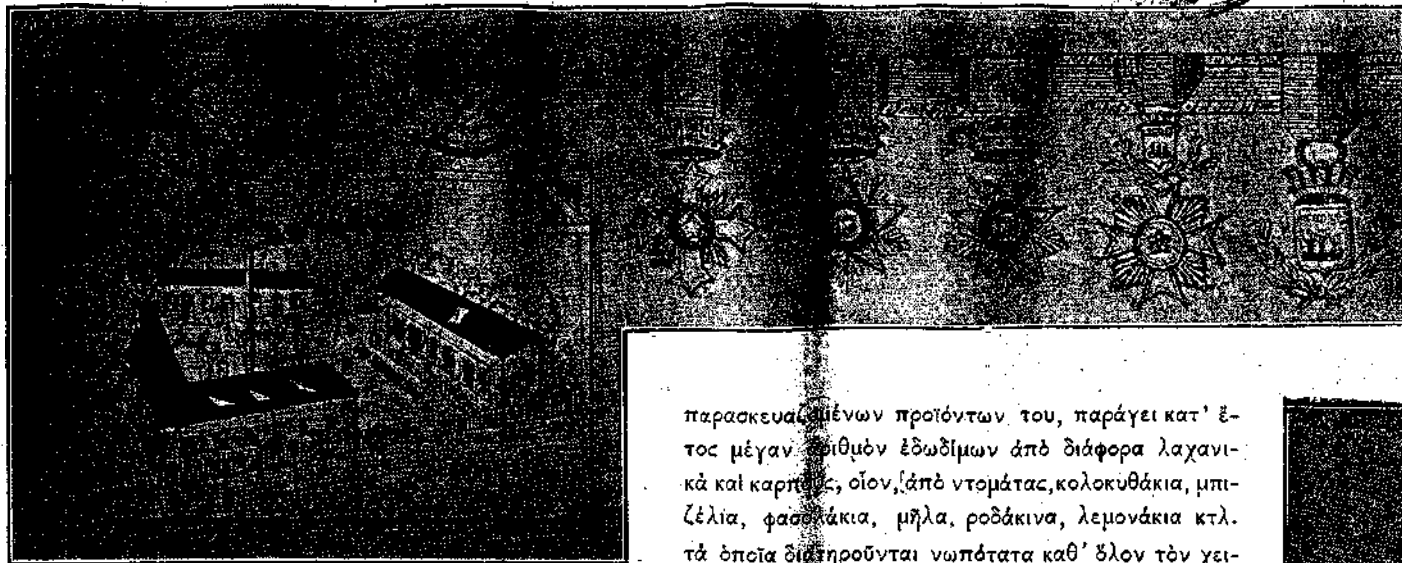
Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Χ. Καπετανάκης ἐκ Πατρῶν, ὁ
κ. Ν. Βέμβης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δεσποινὴ Μαρία Καμπόλη
ἐκ Κηπόλεως, ἡ Δεσποινὴ Ἐλένη Ἀγγελιάου ἐκ Πόρου,
καὶ ὁ κ. Σ. Μελετόπουλος ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Π. Ση-
μαϊτῆρας ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δ. Ἀλεξίου ἐξ Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ἰ. Σ. Χαλκίδα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ζητούμενος
τόμος ἀπεστάλη ὑμῖν. Ἀ. Θ. Π. Ληξούριον. Τα-
λευταῖα ἐπιστολὴ σας ὡς καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθησαν καὶ
σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ ἡσυχεῖτε.—Τ. Χ. Κι. σ. σ. ὁ ν.
Βόλου. Δις σὰς ἐγράψαμεν περὶ ἐργαλείων καὶ ἀπο-
ροῦμεν ἐπὶ τῇ μὴ λήψει τῶν ἐπιστολῶν. Κ. Ν. Ἀμα-
λιὰδα. Ἐπιστολὴ καὶ ἀποδείξεις ἐλήφθησαν. Δεχόμεθα
ἅμα παρῆλθον αἱ δεῖναι αὐτὰς περιστάσεις.—Δ. Κ.
Κωνσταντίνου. Ἀντίτιμον Ἡμερολογίων ἐλήφθη
καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Β. Π. Ὁδησόν. Ἐπι-
στολὴ συνεστημένη μὲ περισχόμενα ἐλήφθη καὶ σὰς
εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς λαμβάνεται ἀπό-
δειξις μετ' ἀρθ. λαχείου σας.—Δ. Σ. καὶ Α. Π.
Ζάκυνθον. Ἀμφότερα αἱ ἐπιστολαὶ σας καὶ περιε-
χόμενα ἐλήφθησαν καὶ ἔχει καλῶς προσεχῶς γράφομεν.
Δ. Α. Κ. Σῦρον. Ἀναμένομεν ἔμβασιμά σας.—Δ. Τ.
Ροζιδόρι. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σὰς ἀπηντήσαμεν.—
Δ. Σ. Μελίτην. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦ-
μεν. Βιβλία λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—Χ. Τ. Κ. Ἄτι-
ρον. Σὰς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς ἀμέσως.—Π.
Δ. Παρισίου. Σὰς ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει.—Μ.
Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξεις
μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς.—Κ.
Δ. Βόλον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήριά σας ἐπὶ
βελτίωσει περιοδικῶν μας.—Α. Γ. Καλάμας. Ἐχει
καλῶς Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀμφότεροι τόμοι ἀπο-
σταλῆσονται προσεχῶς.—Α. Μ. Ἀρίσταν. Ἐπι-
στολὴ καὶ περισχόμενον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Σὰς
ἐγράφαμεν.

Εν Αθήναις εκ τού Τυπογραφείου των Καταστημάτων 'Ανεστη Κωρσαντζιζίδου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΔΩΔΙΜΩΝ ΚΑΙ ΓΑΥΚΥΣΜΑΤΩΝ (Conserves alimentaires)

ΕΥΣΤ. Κ. ΡΟΥΚΛΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΣ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΟΥ

Ίδρυθέν τῷ 1882

καὶ τιμηθὲν διὰ πέντε βραβείων ἄξιας καὶ διπλωμάτων τιμῆς κτλ.

ἦτοι :

Διὰ Διπλώματος Τιμῆς τοῦ 1896 (Bordeaux), Διπλώματος Τιμῆς τοῦ 1897 (Arcachons), Διπλώματος Τιμῆς τοῦ 1897 (Bordeaux), Μεγάλου Βραβείου Τιμῆς τοῦ 1898 τῶν Παρισίων καὶ Διπλώματος ἐκτὸς συναγωνισμοῦ τοῦ 1898 Παρισίων.

Τὸ πεφημισμένον τοῦτο κατάστημα μοναδικὸν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν εἰς τὸ εἶδος του διὰ τὴν ἑκτακτὴν ἐπιτυχίαν τῶν

παρασκευαζομένων προϊόντων του, παράγει κατ' ἔτος μέγαν ἀριθμὸν ἐδωδῖμων ἀπὸ διάφορα λαχανικά καὶ καρπῶν, οἷον ἀπὸ ντομάτας, κολοκυθάκια, μπιζέλια, φασολάκια, μήλα, ροδάκινα, λεμονάκια κτλ. τὰ ὅποια διατηροῦνται νωπότατα καθ' ὅλην τὸν χειμῶνα καὶ ἐσφαβεύθησαν ἐκ τῶν πρώτων εἰς ὄλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς Ἐκθέσεις, διὰ τὴν ἀκραν ἐπιτυχίαν των. Τὸ κατάστημα καταναίσκει καθ' ἑκάστον ἔτος καθ' ἅπασαν τὴν Ρουμανίαν μέγαν ἀριθμὸν κυτίων νωπῶν τοιοῦτων ἐδωδῖμων καὶ δὲν προφθάνει τὰς παραγγελίας τοῦ ἑξωτερικοῦ.

Ἡ δ' ἐπιτυχία καὶ διατήρησις ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐν καλῇ καὶ φυσικῇ καταστάσει τῶν παρασκευαζομένων ποικίλων εἰδῶν του, μοναδικῆς προελεύσεως τοῦ τόπου, ἐφέλκυσαν τὴν προσοχὴν οὐχὶ μόνον τῶν ἐντοπιῶν καταναλωτῶν του, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ἀκόμη, ὅστινες πάντες ἐθαύμασαν καὶ ἐπήνεσαν τὴν τάξιν, ἐπιτηδειότητα, καθαριότητα καὶ ἀκριβῆ διατήρησιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν καταλλήλοις κυτίοις, πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγκεκλεισμένων φυτικῶν ἐδωδῖμων καὶ καρπῶν.

Ὁ κ. Εὐστ. Ρουκλιώτης κατώρθωσεν οὕτω νὰ παρέχη ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ὅ,τι τὸ θέρος φιλοδωρεῖ καὶ νὰ διατηρῇ ἐν νωπότητι καταστάσει ὅ,τι ὁ χειμῶν καταστρέφει.

Ζεὺς ἐν τῇ φύσει.

